

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 359 ΔΡΧ 200

ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΑΠΛΕΚΟΜΕΝΑ ΑΛΛΑ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΕΛΕΓΞΟΥΝ ΤΑ ΜΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΛΥΨΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΚΚΑΛΗ

**Ο Κωνσταντόπουλος συνεχίζει την επίθεση
ενάντια στα ΜΜΕ που είχε ξεκινήσει η ρουκέ
τα της 17Ν ενάντια στο ΜΕΓΑ. Πρόκειται η
ίδια παλιά επιχείρηση του σοσιαλ-φασιστικού μετώ-
που για τη χειραγώγηση των καναλιών και των εφη-
μερίδων.**

Η διαφορά τώρα είναι ότι η επίθεση γίνεται από θέση μεγαλύτερης ισχύος, εφόσον έχει εκκαθαριστεί αρκετά καλά το ΠΑΣΟΚ από φιλοευρωπαίους και αυτοδυναμικούς, και προετοιμάζεται η “κνιτοποίηση” του με τη λεγόμενη διύρυνση με στελέχη της “αριστεράς” δηλαδή πρώην στελέχη του ψευτοΚΚΕ, ο Καραμανλής κρατά την ηγεσία της ΝΔ και συνεχίζει τις εκκαθαρίσεις, και ο ΣΥΝ έχει απομονώσει τους φιλοευρωπαίους ή τους έχει ξεφορτωθεί και τους έχει

αναθέσει στον Μπίστη. Κεντρικός στόχος του “αντιΜΜΕ μετώπου” είναι το συγκρότημα Λαμπράκη που πράγματι έχει τη μεγαλύτερη δύναμη στα ΜΜΕ με φιλοευρωπαϊκή κατεύθυνση.

Ο Κωνσταντόπουλος κάνει επαφές με τους Σκανδαλίδη, Κακλαμάνη, Καραμανλή, Τσοβόλα, Μάνο. Ζητά συνάντηση και με την Παπαρρήγα, αλλά αυτή βγαίνει απ’ έξω για να χτυπάει ελεύθερα και δυνατά, ενώ θέλει κιόλας να καλύπτει τον Κόκκαλη. Τους μαζεύ-

ει όλους σε ένα οικογενειακό μέτωπο εναντίον της “διαπλοκής”, αλλά το όνομα Κόκκαλης δεν εμφανίζεται πουθενά στις συναντήσεις, στις συμφωνίες, στις ανακοινώσεις. Είναι χαρακτηριστικός ο τίτλος “ακατανόμαστος” που έχει δώσει ο Τεγόπουλος στον Κόκκαλη μέσα απ’ όλη αυτή τη φοβερή φλυαρία για τα διαπλεκόμενα όπου όλοι αφήνουν να εννοηθεί ότι χτυπάνε τον Κόκκαλη, αλλά κανείς δεν αναφέρει το όνομά του. Ο ΣΥΝ αποφεύγει επιμελώς να θέσει το θέμα του μονοπωλιακού καθεστώτος των προμηθειών του Δημοσίου, το ίδιο και ο Κ. Καραμανλής.

Για να κρατήσει τα προσχήματα ο Λαφαζάνης κάνει στη Βουλή μία ερώτηση για τρία επιμέρους θέ-

ματα, το ζήτημα της Βουλγαρίας, και των προμηθειών του οργανισμού της Ρουμανίας, καθώς και ένα τελευταίο σκάνδαλο με την ανάθεση προμήθειας καρτοτηλεφώνων στον Κόκκαλη με διαγωνισμό στον οποίο δεν ήταν μειοδότης (σύνθητες).

Τα μέτρα όμως που προτείνει ο ΣΥΝ για την αντιμετώπιση της διαπλοκής, και στα οποία συσπειρώθηκε το “οικογενειακό μέτωπο εναντίον της διαπλοκής” αφορούν αποκλειστικά τους “ιδιοκτήτες των ΜΜΕ”. Στη συζήτηση για την αναθεώρηση του Συντάγματος ο ΣΥΝ καταφέρνει να προωθήσει δύο τέτοια μέτρα, δηλαδή το “ασυμβίβαστο” της ιδιοκτησίας ΜΜΕ και της ανάθεσης έργων του Δημοσίου και την ενίσχυση του Ε-

θνικού Ραδιοτηλεοπτικού Συμβουλίου, που αποτελεί διακομματικό όργανο ελέγχου του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης.

Τι σημαίνουν αυτά; Το πρώτο σημαίνει ότι οι μεγάλοι επιχειρηματίες που αναλαμβάνουν δημόσια έργα δεν θα μπορούν να έχουν ραδιόφωνο, κανάλια και εφημερίδες, πρόκειται δηλαδή για ακρωτηριασμό του μεγάλου κεφαλαίου που στην Ελλάδα είναι αδύνατο να ζήσει χωρίς οικονομικές δοσοληψίες με το κράτος οικονομικό γίγαντα, αλλά ούτε μπορεί να ζήσει δίχως πολιτική ισχύ. Το δεύτερο και σημαντικότερο είναι **ότι τις αποφάσεις για τη χορήγηση α-**

συνέχεια στη σελ. 3

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 19/9 ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΕΙΡΑΙΑ 7.00 μμ

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ: ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΙ

Η κατάσταση στο κίνημα των εργαζομένων στα Λιπάσματα είναι εξαιρετική. Η κλίκα Σημίτη – Λαλιώτη και οι πουλημένοι συνδικαλιστές που την υπηρέτησαν πέτυχαν βέβαια να κλείσουν το εργοστάσιο και να ρίξουν στο δρόμο 400 εργάτες. Πέτυχαν ακόμα για ένα διάστημα να τους εξαπατήσουν με υποσχέσεις για απασχόληση ώστε να μην υπάρξει κάποια σημαντική αντίδραση από τη μεριά τους. Πέτυχαν δηλαδή να εγκληματίσουν κρύβοντας το έγκλημα και τους εγκληματίες από την κοινή γνώμη. Όμως τώρα έρχεται η ώρα να πληρώσουν.

Μέσα σ’ αυτή τη σκοτεινή περίοδο ξεπήδησε η πρώτη αντίσταση που ήταν η δικαστική προσφυγή των εργαζομένων στην Ευρώπη και την Ελλάδα ύστερα από κάλεσμα και με τη βοήθεια της Επιτροπής Σωτηρίας. Η κλίκα, και το ρωσόδουλο ηγετικό διακομματικό καθεστώς που την στηρίζει κατάφερε να εξασφαλίσει πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση στο ελληνικό δικαστήριο, όμως η πρώτη αντίδραση της Ευρώπης ήταν μια νίκη για τους εργαζόμενους. Ανα-

φερόμαστε εδώ στο τεράστιο σημάσιος γεγονός ότι η προσφυγή έγινε κατ’ αρχήν δεκτική και γι’ αυτό θα συζητηθεί από την αρμόδια επιτροπή του Ευρωπαϊκού βουλίου, δηλαδή μπροστά σε 32 ευρωβουλευτές σε λίγους μήνες.

Αυτή η εξέλιξη θορόβησε τόσο πολύ την κλίκα, ώστε ο Λαλιώτης κάλεσε τον Τσιρμούλα και κανονίσανε από κοινού να υποσχεθούν κάποιου είδους αποκατάσταση στους εργαζόμενους για να χτυπήσουν την αυξανόμενη οργή εναντίον τους και, κυρίως, τον κίνδυνο να πέσει το Συνδικάτο των απολυμένων πια εργατών στα χέρια των αγωνιστών εργατών.

Αυτός ο κίνδυνος, κίνδυνος για όλο τον διεφθαρμένο καθεστωτικό συνδικαλισμό στον Πειραιά άλ-

λά και γενικότερα, έγινε φανερός στους παλιανθρώπους αυτούς από την ώρα που οι εργαζόμενοι άρχισαν να μαζεύουν υπογραφές στο τέλος του καλοκαιριού για να γίνει γενική συνέλευση, να γίνουν εκλογές και να πέσει η διοίκηση Τσιρμούλα. Ο αριθμός των υπογραφών ως τις 7 του Σεπτεμβρίου είχε φτάσει στις 90. Αυτός ο αριθμός ήταν μεγαλύτερος από τους 75 που χρειάζονται σύμφωνα με το καταστατικό για να υποχρεώσουν τον Τσιρμούλα να κάνει Γενική Συνέλευση. Οι υπογραφές παραδόθηκαν στον Τσιρμούλα με εξώδικο. Αυτός τότε άρχισε να παίρνει τηλεφώνια όσους υπέγραψαν, και άλλους να τους εκλιπαρεί λέγοντάς τους ότι έκανε ως τώρα ό,τι μπορούσε, και ότι σε λίγο τάχα θα

είναι κι αυτός απολυμένος, και άλλους άρχισε να απειλεί λέγοντας ότι το κείμενο κάτω από το οποίο μήκανε οι υπογραφές τον συκοφαντεί και έτσι θα μηνύσει για συκοφαντική δυσφήμιση όσους δεν ανακαλέσουν την υπογραφή τους.

Αυτή η απόπειρα του Τσιρμούλα έπεσε στο κενό. Μέχρι τη στιγμή που γράφουμε αυτό το κείμενο ξέρουμε μόνο έναν άνθρωπο που ανακάλεσε την υπογραφή του. Αλλά στη θέση του υπέγραψαν αμέσως μετά άλλα 15 άτομα, πράγμα που οδήγησε σε ασφυξία τον Τσιρμούλα μιας και δεν μπορεί να αρνηθεί τη Γεν. Συνέλευση καθώς οι υπογραφές έχουν πάει στο σημερινό Δ.Σ με εξώδικο. Φαίνεται επίσης ότι το υπόλοιπο Δ.Σ δεν είναι διατεθειμένο να ακολουθήσει

τον απομονωμένο Τσιρμούλα σε μια μετωπική σύγκρουση με τους εργαζόμενους.

Αυτό φάνηκε σε μια έσχατη απόπειρα του Τσιρμούλα να αποκτήσει κάποια καινούρια βάση μέσα στο Σωματείο με την υπόθεση των σπιτιών στην Ερμιόνη στη θέση “Αγ. Αιμιλιανός”. Αυτά είναι 16 εξοχικά σπίτια στην Ερμιόνη που ανήκουν στο Σωματείο και που τα χρησιμοποιούν περιοδικά οι εργάτες για διακοπές. Στην τελευταία Γεν. Συνέλευση πριν το κλείσιμο του εργοστασίου, ο Τσιρμούλας είχε αποσπάσει στα γρήγορα μια απόφαση να πουληθούν τα σπίτια και να μοιραστούν τα

συνέχεια στη σελ. 2

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ: ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

λεφτά στους εργαζόμενους. Γι' αυτό το λόγο είχε εκλεγεί και μια επιτροπή. Ο Τσιρμούλας από τότε και κάθε τόσο χρησιμοποιούσε τη σχέση με αυτήν την πώληση με δύο τρόπους. Από τη μια εμφανιζόταν σαν διαχειριστής και τελικά διανεμητής ενός ποσού που θα ανακούφιζε για λίγο όλους τους άνεργους εργάτες μέσα στη δυστυχία τους (μιλάμε για 1.000.000 δρχ. τουλάχιστον στον καθένα αφού τα σπίτια μπορούν να πουληθούν με συνολικό τίμημα πάνω από 400 εκατομμύρια), και από την άλλη σα φτηνός πωλητής απέναντι σ' εκείνους τους λίγους εργαζόμενους που τους έπαισε πάλι στη διάρκεια της ίδιας γεν. Συνέλευσης να βάλουν υποψηφιότητα για να αγοράσουν αυτοί οι ίδιοι τα σπίτια σε υποτίθεται συμφερτικές τιμές.

Έτσι ο Τσιρμούλας είχε πάντα δύο άσους στο μανίκι του. Ο ένας ήταν οι υποσχέσεις του Λαλιώτη ότι θα αποκαταστήσει τους εργαζόμενους αρκεί να ακολουθούσαν τον Τσιρμούλα και όχι την Επιτροπή Σωτηρίας, και ο άλλος ήταν τα σπίτια της Ερμιόνης.

Αυτό τον πρώτο άσο τον ξαναπαρουσίασε μετά την απόφαση της Ευρώπης, αλλά δεν πιάνει πια γιατί τον έκαψε όταν έκλεισε το εργοστάσιο ακριβώς χάρη σ' αυτή την υπόσχεση της αποκατάστασης.

Τώρα λοιπόν αφού απέτυχε να πάρει πίσω τις υπογραφές, έπαιξε το χαρτί με τα σπίτια και πήρε τηλέφωνο όσους εργάτες είχαν δηλώσει ότι θέλουν να αγοράσουν τα σπίτια και τους είπε να φέρουν την Πέμπτη 14 του Σεπτεμβρίου 200.000δρχ. για να μπορούν να τα διεκδικήσουν, επειδή τάχα επίκειται η πώλησή τους. Αν ο Τσιρμούλας έδενε μ' αυτό τον τρόπο 15-20 εργαζόμενους, τότε θα εμφανιζόταν με κάποιον αξιόμαχο πηρήνα σε μια Γεν. Συνέλευση. Σημειώνουμε ότι κάθε Πέμπτη από τότε που έκλεισε το εργοστάσιο μαζεύονται στην πύλη των Λιπασμάτων άνεργοι εργάτες και μερικοί ακόλουθοι του Τσιρμούλα που έχουν βουλευτεί δίπλα του στις διαδικασίες εκκαθάρισης και διάλυσης του εργοστασίου και ο Τσιρμούλας τους ενημερώνει, δηλαδή τους δίνει ελπίδες για αποκατάσταση. Αυτές οι συγκεντρώσεις ήταν τελευταία πολύ άμαζες (10-30 άτομα). Τελευταία άρχισαν να δυνάμουν μόλις ο Τσιρμούλας άρχισε να μιλάει για το νέο νομοσχέδιο αποκατάστασής τους που προαναφέραμε και έφτασαν να έχουν μέχρι και 90 άτομα.

Όμως τα πράγματα δεν είναι πια όπως παλιά.

Οι εργαζόμενοι του αγωνιστικού μετώπου μαζί με την Επιτροπή Σωτηρίας είναι πιο καλά οργανωμένοι και ο κόσμος είναι στην

πλειοψηφία μαζί τους. Ο Τσιρμούλας ακόμα κρατάει κάποιους σαν εκπρόσωπο του καθεστώτος που είναι.

Έτσι την ίδια μέρα της συγκέντρωσης του Τσιρμούλα οι εργαζόμενοι του αγωνιστικού μετώπου έστειλαν στο Δ.Σ νέο εξώδικο με το οποίο τον θεωρούσαν αναρμόδιο να προχωρήσει σε οποιαδήποτε πράξη πώλησης χωρίς την έγκριση Γεν. Συνέλευσης. Ταυτόχρονα μοίρασαν προκήρυξη που κάλυψε σε συγκεντρώση όλους τους πρώην εργαζόμενους στις 19 Σεπτεμβρίου στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά.

Αποτέλεσμα αυτής της αποφασιστικής απάντησης ήταν να επικρατήσει αναβρασμός σ' αυτή τη συγκεντρώση και να υποχρεωθεί ο Τσιρμούλας να μιλήσει για γενική Συνέλευση στις 25 του μήνα. Όμως ούτε έτσι καταλάγιασε τα πνεύματα ιδιαίτερα όταν τον ρώτησαν από κάτω αν αληθεύει ότι βρήκε δουλειά στην "Πρότυπος" δηλαδή στην εταιρεία που έκλεισε το εργοστάσιο. Ο Τσιρμούλας απάντησε ότι αυτό αληθεύει, αλλά πρόσθεσε "γιατί δεν πρέπει και ένας πρόεδρος να αποκατασταθεί;" Τότε βγήκαν από κάτω εργαζόμενοι και του είπαν ότι ένας πρόεδρος βρίσκει δουλειά τελευταίος, χώρια που αυτός έπαιρνε ως τα σήμερα μισθό 850.000 δρχ. το μήνα την ώρα που οι άλλοι είναι σε απελ-

πισία. Του είπαν ότι είναι απατεώνας και ξεφτιλισμένος, και του πέταξαν στα μούτρα και τις νέες υπογραφές που είχαν μαζέψει. Το χειρότερο γι' αυτόν ήταν ότι πέρα από το τσιράκι του τον Εξωμερίτη του ΣΥΝ, δεν βγήκε κανείς να τον υποστηρίξει, και τότε για να γλιτώσει από τα χειρότερα είπε ότι θα παραιτηθεί.

Πραγματικά ο προδότης αυτός είναι κοντά στη χρεοκοπία.

Όμως οι εργαζόμενοι δεν επαναπαύονται. Ο Τσιρμούλας είναι έκφραση ενός καθεστώτος. Ακόμα κι αν αυτός καταρρεύσει, πράγμα που δεν θα γίνει έτσι αυτόματα, θα ετοιμάσουν άλλους να μπουν μπροστά στη θέση του και σε συνεργασία με αυτόν. Επιπλέον παραμονεύει η μεγάλη εναλλακτική του ψευτοΚΚΕ το οποίο είναι λιγότερο εκτεθειμένο. Ωστόσο και αυτό είναι φθαρμένο όχι μόνο γιατί στήριξε τον Τσιρμούλα σε δύσκολες ώρες, αλλά κυρίως γιατί κανένα του στέλεχος δεν υπέγραψε το κείμενο υπογραφών εναντίον του.

Σε κάθε περίπτωση τίποτα δεν έχει κριθεί. Η συγκεντρώση του αγωνιστικού μετώπου (Επιτροπή Σωτηρίας και Άνεργοι των Λιπασμάτων) στις 19 του μήνα, θα κρίνει πολλά και πάνω απ' όλα θα τα κρίνει η Γεν. Συνέλευση στις 25 (αν βέβαια ο Τσιρμούλας καλέσει επίσημα σ' αυτήν).

Σε κάθε περίπτωση βρισκόμαστε σε μια απροσδόκητη για τους κατεδαφιστές κατάσταση που εκφράζεται κυρίως από το γεγονός ότι ένα χρόνο μετά το κλείσιμο ενός εργοστασίου οι απολυμένοι εργάτες οργανώνονται και κινητοποιούνται με μια καινούργια ένταση που τους την δίνει η αυξανόμενη οργή τους γι' αυτήν την εξαπάτηση και γι' αυτή την κτηνωδία που τους στέρησε χωρίς λόγο τη δουλειά τους και τους έριξε ξαφνικά στην εξαθλίωση.

Πραγματικά πρόκειται για κάτι πολύ ελπιδοφόρο σε ότι αφορά τις ζωτικές δυνάμεις και τις κρυμμένες διαθέσεις της ελληνικής εργατικής τάξης. Η υπόθεση των Λιπασμάτων δείχνει ότι την ώρα που οι ρωσόδοουλοι ελέγχουν την κορφή και τα βασικά νευρικά γάγγλια της πολιτικής ζωής της χώρας, χάνουν κάθε βαθύ και πραγματικό δεσμό με τη βάση της κοινωνίας, τον εργαζόμενο λαό. Αυτό είναι που δίνει τη δυνατότητα ακόμα και σε μια εξαιρετικά μειοψηφική επαναστατική δύναμη με πολιτική πείρα να παίζει ένα τόσο καταλυτικό και τελικά μαζικό ρόλο.

Παρακάτω δημοσιεύουμε την τελευταία προκήρυξη που μοίρασε η Επιτροπή Σωτηρίας και οι Άνεργοι των Λιπασμάτων.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΜΕ ΝΕΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ Δ.Σ. ΣΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

Μία πρώτη μεγάλη επιτυχία είχε η προσφυγή στην Ευρώπη. Η αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με την οποία είχαμε καταγγείλει τις άδικες απολύσεις και τη στάση του ελληνικού κράτους, κρίθηκε τεκμηριωμένη και νομικά ισχυρή. Τριάντα δύο Ευρωβουλευτές, τακτικά μέλη της Επιτροπής Αναφορών, θα εξετάσουν την προσφυγή μας. Υπόδικη θα βρίσκεται η Ελληνική Κυβέρνηση και θα τοποθετηθούν εκεί οι εκπρόσωποι μας και η νομική υπεράσπιση μας.

Συγκεκριμένα, ενημερωθήκαμε από τη Γραμματέα - Εισηγήτρια της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ότι αφού μελέτησε την αναφορά μας με αριθμό 253/2000 διαπίστωσε πως η **ΣΥΕΔ, η Αγροτική Τράπεζα και το Ελληνικό Δημόσιο που είναι πίσω της, έχουν παραβιάσει σε σοβαρά ζητήματα το Κοινοτικό Δίκαιο**. Η εισήγηση αυτή έγινε σε μας γνωστή από τις 18 Ιουλίου και είναι λογικό ότι έχει ενημερωθεί σχετικά και η ελληνική κυβέρνηση. Συνήθως σε αυτές τις περιπτώσεις τα κράτη - μέλη, για να μην καταδικαστούν, αρχίζουν τις κινήσεις, τις παραχωρήσεις, τις προσωρινές τακτοποιήσεις για να καταλαγιάσουν την Επιτροπή. Βρισκόμαστε λοιπόν σ' αυτό το στάδιο και γι' αυτό πρέπει τώρα να γίνει η πτώση Τσιρμούλα, γιατί είναι πιο ισχυρό να υπερασπίσουμε τον εαυτό μας αν έχουμε μαζί μας τον Πρόεδρο του Σωματείου και όχι εναντίον μας. Ο Τσιρμούλας κτύπησε την προσφυγή τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη. Μην ξεχνάμε πόσο απαίσια είχε φερθεί στο Ε.Κ. Πειραιά στον δικηγόρο Μιχάλη Αγγελόπουλο όταν ήρθε την πρώτη φορά να μας ενημέρωση,

και συνεχίζει την ίδια στάση. Αλλά όταν η κυβέρνηση βλέπει το αδιέξοδο της είναι λογικό να τον χρησιμοποιήσει για αυτό άλλωστε τον πληρώνουν, εκτός αν νομίζετε ότι τον πληρώνουν ένα χρόνο με περίπου 10 εκατομμύρια για τις ηλεκτρονικές του ικανότητες. Πληροφορηθήκαμε λοιπόν, ότι ενώ πέρσι τέτοια εποχή ο Τσιρμούλας βρισκόταν σε «καλοκαιρινή νάρκη», **φέτος τέλος Ιούλη συναντήθηκε με τον Λαλιώτη, δηλαδή λίγες μέρες πριν τη στιγμή που έμαθαν τη θετική εισήγηση για τους εργαζόμενους των Λιπασμάτων στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο**. Μετά από τη συνάντηση αυτή, ο Τσιρμούλας άρχισε να διαρρέει ότι θα προωθηθεί ένα νομοσχέδιο του Υπουργείου Γεωργίας, σύμφωνα με το οποίο οι εργαζόμενοι των Λιπασμάτων θα προσληφθούν ή θα έχουν προτεραιότητα στις προσλήψεις της Αγροτικής Τράπεζας. Αυτή την υπόσχεση για νομοσχέδιο τη χρησιμοποιεί τώρα ο Τσιρμούλας για να κρατήσει τη θέση του επειδή αρχίσαμε να μαζεύουμε υπογραφές για να τον καθαιρέσουμε άλλωστε αυτό έκανε πάντα όταν βρισκόταν σε δύσκολη θέση.

Πρέπει έστω και αργά να καταλάβουμε ότι ο Τσιρμούλας και η πλειοψηφία του προεδρείου του σωματείου, που είχαν αρχικά προσληφθεί από τα Λιπάσματα Καβάλας και ακόμα βρίσκονται στο Εργοστάσιο, δεν εργάζονται αλλά πληρώνονται για να υπερασπίζονται τους αντίδικους μας και δεν θέλουν με τίποτα να χάσουν την καρτέλα τους. Γι' αυτό μαζέψαμε υπογραφές και προσφύγαμε μέσω Δικαστικού Επιμελητή σε κάλεσμα Γενικής Συνέλευσης με σκοπό την καθάρση του Διοικητικού Συμβουλίου του Σωματείου, γιατί

πιστεύουμε ότι το προχώρημα της υπόθεσης στην Ευρώπη θα επιτευχθεί αν στο τιμόνι του σωματείου βρεθούν οι πρωτοπόροι εργαζόμενοι που εδώ και καιρό κατήγγειλαν το ξεπούλημα και ξεκίνησαν το δικαστικό αγώνα τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη.

Ο Τσιρμούλας πανικόβλητος άρχισε να παίρνει τηλέφωνο όσους υπογράψαν και άλλους να παρακαλεί, άλλους να απειλεί, τους κάνει μάλιστα την αστεία και νομικά αστήρικτη απειλή ότι θα τους μηνύσει για συκοφαντική δυσφήμιση. Με παράνομες απειλές και εκβιασμούς ο Τσιρμούλας αρνείται στους εργαζόμενους το δικαίωμα να κινούνται νόμιμα για αλλαγή ηγεσίας του συνδικάτου τους.

Τους ενημερώνουμε ότι δεν θα καταφέρουν με αυτές τις μεθόδους να αποσύρουν υπογραφές. Αλλά αν αποσύρουν ελάχιστες από μη ενημερωμένους συναδέλφους, έχουμε ήδη πολλαπλάσιες για αντικατάσταση. Ο Τσιρμούλας και οι ελάχιστοι αυλικόι του που μονίμως βολεύει ήρθε ο καιρός να κατεδαφιστούν.

Αυτοί προσπαθούν να μας χτυπήσουν επικαλούμενοι την αρνητική απόφαση του ελληνικού δικαστηρίου για την αγωγή μας. Όμως εμείς από την αρχή πιστεύαμε ότι τα ελληνικά δικαστήρια δεν θα ξέφευγαν εύκολα από το αντεργατικό και αντιβιομηχανικό καθεστώς που κυριαρχεί στη χώρα μας, γι' αυτό προχωρήσαμε

την υπόθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο.

Ο λόγος που κάναμε την αγωγή στο ελληνικό δικαστήριο ήταν ότι αποτελεί προϋπόθεση η οποιαδήποτε έξοδος μιας υπόθεσης στην Ευρώπη, η προσφυγή πρώτα στην Ελλάδα. Άρα ήμασταν υποχρεωμένοι να προχωρήσουμε πρώτα στα ελληνικά δικαστήρια, παρ' όλο που δεν πιστεύαμε την δικαιοσύνη μας στην Ελλάδα.

Βέβαια πρέπει επιπλέον να πάρουμε από τα χέρια του Τσιρμούλα, το ταμείο του σωματείου και τον οικισμό στον Άγιο Αιμιλιανό, για να μη χαθεί αυτή η περιουσία από τους εργαζόμενους. Πληροφορηθήκαμε για διάφορες κινήσεις του Τσιρμούλα σε σχέση με το ξεπούλημα των σπιτιών, δηλώνουμε ότι από τη στιγμή που είναι υποχρεωμένος να κάνει Γενική Συνέλευση δεν πρέπει να προβεί σε καμία πράξη για τα εξοχικά σπίτια. Δεν έχει κανένα δικαίωμα να εισπράξει καμία δραχμή γι' αυτά, δεν θα επιτρέψουμε σε κανένα να πουλήσει μία περιουσία των εργαζομένων δίχως πλήρη και αναλυτική ενημέρωση, δίχως να υπάρχει επίσημη έκθεση εκτίμησης της αξίας τους, δίχως να υπάρχει αξιόπιστη, διαφανής και εξαντλητική διαδικασία πώλησης. Αυτή η ενημέρωση

πρέπει να είναι γραπτή και να δοθεί για μελέτη σε όλους τους εργαζόμενους. Για το λόγο αυτό έγινε Εξώδικο σήμερα με Δικαστικό Επιμελητή που εμποδίζει την πώληση.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 300/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
 Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος
 Χαλκοκονδύλη 35
 5ος όροφος Τ.Θ. 8371
 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
 Τηλ.-Φαξ. 5232553
 Ετήσια συνδρομή: 5.000
 Εξαμηνιαία: 2.500

ΔΝ/ΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ
<http://www.compulink.gr/oakke>
e-mail: oakke@compulink.gr

ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΕΛΕΓΞΟΥΝ ΤΑ ΜΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΛΥΨΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΚΚΑΛΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

δειών και γενικά για τη νόμιμη λειτουργία ραδιοφώνου και τηλεόρασης θα τις παίρνει μία διακομματική επιτροπή που θα έχει και εξουσία να κρίνει το περιεχόμενο των προγραμμάτων και να επιβάλλει πρόστιμα, ενώ μέχρι σήμερα, τις εξουσίες αυτές τις είχε ο υπουργός Τύπου και το ΕΣΡ είχε συμβουλευτικό χαρακτήρα. Έμμενε ένα παραθυράκι ανοιχτό επειδή δεν προβλέφθηκε ότι ούτε οι συγγενείς των ιδιοκτητών ΜΜΕ θα έχουν τη δυνατότητα να αναλαμβάνουν έργα του Δημοσίου για λογαριασμό του Κόκκαλη που αγόρασε το TV-MAGIC. Όμως φαίνεται ότι αυτό δεν ενοχλεί ιδιαίτερα τον Κόκκαλη, και γι' αυτό θα ενσωματωθεί.

Η εξαγορά του TV-MAGIC από τον Κόκκαλη μάλλον έγινε τώρα για να δοθεί ένα ισχυρό χτύπημα στο MEGA. Ο Κόκκαλης πήρε βασικά δημοσιογραφικά στελέχη του MEGA σε αστραπιαίο χρόνο. Τώρα, αν θα παραμείνει το κανάλι στην ιδιοκτησία του ή σε κάποιον αχρυσάνθρωπό του ή επιχειρηματικό σύμμαχο δεν ενδιαφέρει πολύ. Η ίδια τακτική δεν ακολουθήθηκε με την ΕΛΒΟ όπου ο Κόκκαλης στήριξε τον Μυτιληναίο για να την εξαγοράσει και μετά αποσύρθηκε; Ο Κόκκαλης άλλωστε

δεν είναι βασικά επιχειρηματίας, αλλά βασικά πράκτορας.

Πέρα απ' αυτό στο σημείο της γιγάντωσης που έχει φθάσει σήμερα ο Κόκκαλης, η ανοιχτή επικράτηση του και στον τομέα των ΜΜΕ, και μάλιστα με παράλληλο χτύπημα των υπολοίπων, θα προκαλούσε τεράστιες αντιδράσεις στο πολιτικό επίπεδο. Γι' αυτό σ' αυτό το πεδίο το σοσιαλφασιστικό μέτωπο κλείνει κατ' αρχήν ένα παράθυρο στον Κόκκαλη, χωρίς να σημαίνει ότι κάποια άλλη στιγμή δεν θα μπορέσουν να τον μπάσουν από το φωταγωγό.

ΓΙΑΤΙ Ο ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΠΛΕΚΟΜΕΝΟΣ

Κέντρο της επίθεσης του μετώπου είναι ο Λαμπράκης ο οποίος είναι πραγματικά ο πιο ισχυρός στο χώρο των ΜΜΕ και μάλιστα τελευταία έκανε συμμαχία με το χειρότερο εχθρό του Κόκκαλη τον Αθανασούλη της ALTEC. Αυτή είναι και η μοναδική ονομασία που έδωσε ο Κωνσταντόπουλος στα διαπλεκόμενα μιλώντας για "ψυχαρισμό".

Τρομακτική επίσης είναι η δήλωση Κύρτσου στο κεντρικό άρθρο του *Ελεύθερου Τύπου* (3/9/2000), που δηλώνει ότι "ο Χρήστος Λαμπράκης είναι ο κυρίαρχος της διαπλοκής" κάνοντας δήλωση υποταγής στην καραμανλική ηγεσία και στο σοσιαλφασιστικό μέτωπο. Η ίδια δήλωση θα απαιτηθεί

σύντομα και από τον Τεγόπουλο.

Όμως πουθενά δεν απεικονίζονται τα σκάνδαλα Λαμπράκη, πέρα από το περίφημο Μέγαρο Μουσικής και την απονομή στον Ψυχάρη του αξιώματος του διοικητή του Αγίου Όρους, τα οποία έχουν χιλιοσιπωθεί.

Αντίθετα, τα σκάνδαλα Κόκκαλη χρειάζονται αλφαριθμητική, χρονολογική και θεματική ταξινόμηση για να μπορέσει να τα παρακολουθήσει κανείς, ενώ ποτέ δεν μπορεί να είναι σίγουρος ότι τα έχει καλύψει όλα, αν δεν ακούσει και το τελευταίο δελτίο ειδήσεων.

Τι σημαίνει λοιπόν πραγματικά "διαπλοκή" στη σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία;

Καταρχήν η διαπλοκή είναι απαραίτητος όρος ύπαρξης της καπιταλιστικής κοινωνίας από την άποψη ότι πρόκειται για ένα κράτος που εκφράζει τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου, συνεπώς οι δυνάμεις που έχουν την οικονομική εξουσία θα πρέπει αναγκαστικά να μοιράζονται και τους μηχανισμούς διαμόρφωσης της κοινής γνώμης. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες εκτυλίσσεται ο ανταγωνισμός ανάμεσα στους επιχειρηματίες ώστε ο καθένας να παίρνει ένα κομμάτι της "πίττας" των έργων που μοιράζει το κράτος με βάση τους κανόνες που επιβάλλουν οι νόμοι του οικονομικά ισχυρότερου.

Το ζήτημα είναι τότε η διαπλοκή ξεπερνάει τα όρια της λειτου-

ργίας της μέσα στα πλαίσια του ήδη σαπισμένου αστικού δημοκρατισμού και αποτελεί βάση οικονομικής και πολιτικής δικτατορίας. Αυτό γίνεται όταν ένα κεφάλαιο γεννιέται και αναπτύσσεται αποκλειστικά και εξαιτίας της πολιτικής δύναμης που το στηρίζει μέσα στο κράτος, σε σύγκρουση με όλο το άλλο κεφάλαιο, με μονοπωλιακούς όρους. Αυτό είναι ένα πολιτικό μονοπώλιο που ξεπερνάει και ποδοπατάει κάθε αρχή αστικού δημοκρατικού πολιτικού παιχνιδιού και στοιχειώδη έντιμου οικονομικού ανταγωνισμού. Μόνο ένα κεφάλαιο στην Ελλάδα γεννήθηκε από την πολιτική εξουσία. Τα άλλα αποκτούν πολιτική εξουσία στο βαθμό που δυναμώνουν οικονομικά.

Αυτό ισχύει ιδιαίτερα όταν ο επιχειρηματίας αυτός είναι πράκτορας ξένων συμφερόντων στη χώρα, όπως ο Κόκκαλης.

Στην περίπτωση Κόκκαλη, και μόνο σ' αυτή πληρούνται όλες αυτές οι προϋποθέσεις. Δεν ακούγονται σκάνδαλα για άλλους επιχειρηματίες εκτός από τους συμμάχους του Κόκκαλη, γιατί μόνο αυτός παίρνει πολιτικά τα έργα του Δημοσίου. Δεν εμπλέκεται άλλο όνομα στη διαμόρφωση πολιτικών εξελίξεων όσο του Κόκκαλη, γιατί αυτός είναι ο εκφραστής του διεφθαρμένου σοσιαλφασιστικού καθεστώτος εξουσίας. Το όνομα του Κόκκαλη εμπλέκεται στην πτώ-

ση της κυβέρνησης Μητσοτάκη, ο οποίος μοιραία επανήλθε στο προσκήνιο με σχέδιο του Καραμανλή που εκτέλεσε ο Κεφαλογιάννης. Συγκεκριμένα, ο Κεφαλογιάννης κατάγγειλε τον Μητσοτάκη σαν τον υπεύθυνο της αμαρτωλής ανάθεσης των ψηφιακών παροχών από την οικουμενική, λες και δεν ήταν ο Ανδρέας Παπανδρέου που είχε βάλει τον Κόκκαλη για τα καλά μέσα στον ΟΤΕ. Όλο αυτό το σκηνικό στήθηκε για να χτυπήσει την άρνηση της Μπακογιάννη να μπει ο Σαμαρά στη ΝΔ κατηγορώντας τον σα διαπλεκόμενο. Όμως όταν ο Μητσοτάκης στιγματιστεί ως διαπλεκόμενος, πως μπορεί να είναι ο ένας διαπλεκόμενος μέσα και ο άλλος απ' έξω;

Ο Κόκκαλης είναι αιτία για την κατατόμηση μίας σειράς στελεχών του ΟΤΕ ενώ πρόσφατα ο Καστανίδης, φωτογραφίζοντας τον Κόκκαλη, κατάγγειλε ότι οι πιέσεις των διαπλεκόμενων τον ανάγκασαν να παραιτηθεί από υπουργός Μεταφορών.

Αν δεν χτυπηθεί αδυσώπτητα και σε όλα τα μέτωπα αυτή η βδέλλα του Δημοσίου, και το σοσιαλφασιστικό μέτωπο που την υποστηρίζει, η εξάρτηση από τα ρώσικα συμφέροντα θα βαθαίνει και θα φέρνει την κρίση στη χώρα. Το ζήτημα δεν είναι σήμερα η πάλη ενάντια στα ΜΜΕ, το ζήτημα είναι η πάλη ενάντια στον Κόκκαλη. Αυτός που αλλάζει τη σειρά είναι ο σοσιαλφασισμός που θέλει και Κόκκαλη και δικτατορία στα ΜΜΕ.

ΓΑΛΛΙΑ: ΟΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗ ΦΙΛΟΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΥΑΗΟΟ

Η αμερικάνικη εταιρεία Yahoo, μία από τις μεγαλύτερες μηχανές αναζήτησης στο Ίντερνετ, φιλοξενεί, ανάμεσα σ' άλλα, μια σελίδα πλειστηριασμών μέσω της οποίας πωλούνται ναζιστικά σύμβολα (σβάστικες, σημαίες κ.λπ.). Η γαλλική δικαιοσύνη θορυβημένη από το γεγονός ότι γάλλοι πολίτες θα μπορούσαν να αναζητήσουν τη σελίδα, υποχρέωσε την εταιρεία να άρει την πρόσβαση στο site για τους γάλλους χρήστες.

Η δικηγόρος της εταιρείας αντέτεινε το επιχείρημα ότι τέτοιες σελίδες επιτρέπεται να υπάρχουν στο όνομα της ελευθερίας της έκφρασης. Η Yahoo πρόσθεσε ότι η απόφαση της γαλλικής δικαιοσύνης θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο άλλες σελίδες μη αμφισβητούμενες και να αποτρέψει μη-γάλλους από πρόσβαση σε παράνομες σελίδες. Σαν κατακλείδα αυτής της επίθεσης, κάποιος μάρτυρας της εταιρείας κατέθεσε στις 24 Ιουλίου ότι δεν υπάρχουν τα τεχνικά μέσα που θα επέτρεπαν την απαγόρευση πρόσβασης στο site "χωρίς να καταστραφεί η ποιότητα λειτουργίας των υπηρεσιών αυτών" (συγκεκριμένα της Yahoo, *Μοντ*, 13-14/8).

Τότε ο πρόεδρος του δικαστηρίου Ζαν-Ζακ Γκομέζ, με αξιοθαύμαστη ψυχραιμία ξεκίνησε τη διαδικασία ανεύρεσης των α-

ναγκαιών τεχνικών μέσων. Συγκεκριμένα όρισε μια επιτροπή εμπειρογνομώνων για να εξετάσει εάν είναι τεχνικά δυνατό να απαγορευτεί η πρόσβαση Γάλλων χρηστών στην αμερικάνικη εταιρεία. Την επιτροπή θα αποτελούν ένας Γάλλος διορισμένος από το Εφετείο του Παρισιού ονόματι Φρανσουά Βαλόν, ένας αμερικάνος κι ένας ευρωπαίος.

Εκτός από αυτό η "Κίνηση ενάντια στο ρατσισμό και για τη φιλία των λαών" (MRAP) κάλεσε στις 31 Ιουλίου σε μπλοκαζ της εταιρείας "απ' τη στιγμή που δεν ηθικοποιεί τις υπηρεσίες της". Η δημοκρατική Γαλλία εκπληρώνει σε μεγάλο βαθμό το καθήκον της καταπολέμησης του ναζισμού. Στη Γερμανία, όπου οι ναζί διαθέτουν σήμερα 330 σελίδες, οι διοικητικές αρχές, και όχι βέβαια οι κρυμένοι αρωγοί του Χάιντερ, Φίσερ και Σπέντερ, δηλώνουν πρόθυμες να μηνύσουν εταιρείες σαν τη Denic γιατί παρουσιάζουν προκλητικά site που πλασάρουντα με το ναζιστικό χαιρετισμό. Ο κυβερνητικός αξιωματούχος της Γερμανίας Γιοσάκιμ Τζέικομπ, δηλώνει: "Κάθε φορά που κάποιος διοχετεύει ναζιστική προπαγάνδα μέσω ξένων προμηθευτών, δένονται τα χέρια μας".

Η αμερικάνικη υφesiaκή απέναντι στο ναζισμό στάση, πρέπει

να χτυπηθεί σαν άρνηση της αστικής δημοκρατίας από την πλευρά του χιτλερισμού. Η δημοκρατία δε νομιμοποιεί απόψεις που υπονομεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα επιτεύγματα του πολιτισμού. Η δήθεν φιλελεύθερη άποψη της ελεύθερης έκφρασης για όλους χωρίς περιορισμούς δεν είναι ισότιμη με άλλες απόψεις, αλλά μονάχα άξια περιφρόνησης.

Στις χώρες του σοσιαλφασισμού το Internet συνήθως υφίσταται την αντίθετη λογοκρισία. Στη ναζιστική Κίνα για παράδειγμα απαγορεύεται η πρόσβαση σε ξένα δημοκρατικά sites. Απαγορεύεται η πρόσβαση στο site του CNN, του BBC, της Ουάσιγκτον Ποστ, κινέζων αντιφρονούντων κ.λπ. Αντίθετα η εταιρεία Yahoo δεν αντιμετωπίζει κανένα είδος απαγόρευσης.

Η ΟΑΚΚΕ καταγγέλλει την παραπάνω εταιρεία για τη φιλοξενία που παρέχει στους ναζιστές και την εξαγωγή του χιτλερισμού. Δεν μπορεί, επιπλέον, να παρακολουθεί η πάταξη του ναζισμού στο όνομα των διακρατικών σχέσεων.

Θα πρέπει οι έλληνες δημοκράτες να περιφρουρήσουν το Internet για την αποτροπή οποιασδήποτε ναζιστικής έκφρασης και να καταδικάσουν την ανοχή που επιδεικνύει το ελληνικό κράτος σ' αυτά τα καθάρματα.

ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΦΟΡΤΗΓΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

συνέχεια από τη σελ. 8

των ανθρώπων, αλλά και στη μεταφορά των εμπορευμάτων στο όνομα της μελλοντικής τους υγείας, φουσκώνοντας μάλιστα τους κινδύνους από το ανεξερεύνητο ακόμα σχετικά με τις πραγματικές του κλιματικές επιπτώσεις φαινόμενο του θερμοκηπίου. Ασφαλώς το σχετικό βάρος των μεταφορών με το ιδιωτικό αυτοκίνητο και το βάρος των οδικών μεταφορών με φορτηγά πρέπει να μειωθεί σε σχέση με βάρος των μαζικών μορφών μεταφοράς και το βάρος της ηλεκτρικής μεταφοράς αντίστοιχα. Αλλά σε όσο βαθμό οι μαζικές

μεταφορές δεν έχουν γίνει τόσο φτηνές, τόσο πυκνές και τόσο άνετες όσο οι ιδιωτικές, και όσο η ηλεκτρική μεταφορά δεν έχει πηγή της τις πραγματικά "καθαρές" πυρηνική και υδροηλεκτρική ενέργεια, κάθε οικονομική βία που ασκείται πάνω στους καταναλωτές έχει τελικά αντιδραστικό χαρακτήρα.

Αυτός είναι και ο πρώτος λόγος που οι σοσιαλφασίστες εδώ δεν πολυπαθιάζονται με αυτό το πανευρωπαϊκό κίνημα των φορτηγατζήδων, παρόλο που αυτό αθρώνει τον ΟΠΕΚ. Ο δεύτερος λόγος είναι ότι αυτοί τρέμουν τα κινήματα που ζητάνε χαμηλότερους φό-

ρους γιατί με τους φόρους πληρώνονται οι στρατοί τους που είναι πάνω απ' όλα οι κρατικές και μάλιστα οι διεφθαρμένες κρατικές γραφειοκρατίες.

Δεν είναι τυχαίο που τα πιο πουλημένα από όλα τα επίσημα εργατικά συνδικάτα του Βορρά, τα εγγλέζικα πήραν θέση υπέρ του Μπλερ και κατά των φορτηγατζήδων που "εκβιάζουν τον πρωθυπουργό". Με λίγα λόγια αυτά εδώ τα κινήματα τη δοσμένη στιγμή παίζανε έναν προοδευτικό ρόλο. Όμως πρέπει να παρατηρήσουμε ότι μέσα τους κρύβουν έναν καταστροφικό σπόρο εξ αιτίας της μορφής που πήραν, δηλαδή του απο-

κλεισμού. Αυτή τη μορφή τη δανείστηκαν όλα τ' άλλα από τους γάλλους φορτηγατζήδες. Όμως οι γάλλοι φορτηγατζήδες έχουν χρησιμοποιήσει και άλλες φορές αυτή τη μορφή, και δίχως νάχουν πάντα δίκιο και χωρίς μεγάλη λαϊκή υποστήριξη. Αλλά όλες τις φορές έχουν νικήσει όχι σαν εκφραστές του λαϊκού αισθήματος αλλά σαν ωμοί εκβιαστές. Οι αστοί των μεταφορών, που είναι και από τους χειρότερους εκμεταλλευτές φτηνής εργατικής δύναμης στην Ευρώπη, δεν θα δώσουν δεκαράκι μεθαύριο να εκβιάσουν τους πληθυσμούς της Ευρώπης και να προσεγγίσουν πολιτικά και συνδικα-

λιστικά τους σοσιαλφασίστες.

Ήδη αυτός ο τελευταίος αποκλεισμός διέσπασε την MEDEF που ένα κομμάτι της μεγαλύτερο, εκείνο των καθαυτό μεγάλων βιομηχάνων, τρέμει μην αποκτήσει απροσδόκητο βάρος μια τέτοια μορφή ομηρίας της παραγωγικής μηχανής στη Γαλλία.

Όμως το πώς θα αντιμετωπιστεί μια ενδεχόμενη σοσιαλφασιστική εκτροπή τέτοιων κινήματων δεν είναι δουλειά των βιομηχάνων αλλά δουλειά ενός γαλλικού λαού, που ευτυχώς, έχει μια καλή παράδοση μεγάλων και αποφασιστικών δημοκρατικών αγώνων.

ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ: ΟΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΥΠΟΓΡΑΦΩΝ

Παρ' όλες τις προσπάθειες του Χριστόδουλου να αναβάλει και τελικά να ματαιώσει το μάζεμα των υπογραφών η τάση Καλλίνικου-Άνθιμου κατάφερε να τον σύρει σ' αυτές στις 14 του Σεπτέμβρη.

Η υπονόμευση που έκανε ο Χριστόδουλος έγινε σε δύο επίπεδα: Το ένα είναι η πολιτική πλατφόρμα του δημοψηφίσματος που εκφράζεται στην πρώτη απόφαση της νέας Ι. Συνόδου η οποία προσδιορίζει τη "νέα τάξη" δηλαδή τη Δύση και τις ΗΠΑ – σύμφωνα μάλιστα με τον όρο που χρησιμοποιεί η ρωσοκίνητη προπαγάνδα – σαν τον κύριο εχθρό της εκκλησίας και κύριο υπεύθυνο για το κίνημα των υπογραφών. Με αυτή τη διατύπωση, που την χρησιμοποίησε και προφορικά ο Χριστόδουλος εξουδετερώνει εντελώς τις πρώτες τοποθετήσεις μιας μερίδας της εκκλησιαστικής ηγεσίας που έριχνε το βάρος της επίθεσης στην εκκλησία αποκλειστικά στον Σημίτη και μάλιστα διαχώριζαν από αυτόν την Ευρωπαϊκή Ένωση. Περνώντας τελικά την αντιδυτική πλατφόρμα ο Χριστόδουλος "κλειδώνει" πολιτικά μέσα στο ρώσικο στρατόπεδο τους σοβινιστές και αξιοποιεί θαυμάσια τον προβοκατόρικο ρόλο που παίζει ο Σημίτης υποδόμενος τον δυτικό. Έτσι αυτός ο δεύτερος εγχειρίζεται την εκκλησιαστική ηγεσία και τη στρέφει προς τη δύναμη που αληθινά εκφράζει και υπηρετεί, τη Ρωσία. Στο επίπεδο της πλατφόρμας ο Χριστόδουλος πέτυχε και μια ακόμα πιο άμεση και συγκροτημένη νίκη. Απέσπασε δηλαδή από τη νέα Ι. Σύνοδο τη διπλή θέση, πρώτον ότι η αναγραφή ή όχι του θρησκευτικού δεν είναι θέμα δογματικό, δηλαδή αυτό καθαυτό δεν είναι θρησκευτικό ζήτημα και δεύτερον, ότι η κατάργηση των θρησκευτικών σαν εξεταζόμενο μάθημα είναι πραγματική της αποκλειστικής αρμοδιότητας της πολιτείας. Αυτή η θέση είναι η ίδια με εκείνη που ξεφούρνισε από την αρχή και για τις ταυτότητες, δηλαδή ότι το τι θα γράφεται σ' αυτές είναι της αποκλειστικής αρμοδιότητας του κράτους.

Το δεύτερο επίπεδο στο οποίο χτύπησε ο Χριστόδουλος είναι ότι υπονόμωσε την ίδια τη βαρύτητα της ημέρας που άρχισε η εκστρατεία των υπογραφών. Αυτό το έκανε πάλι με δύο τεχνάσματα. Το ένα ήταν να διαλύσει τη μέρα αυτή και να την καταργήσει στην Αθήνα, δηλαδή στο πολιτικό κέντρο της χώρας και κέντρο όλης της εκστρατείας. Φρόντισε δηλαδή τη μέρα αυτή να φέρει το "τίμιο ξύλο" για προσκύνημα και να συνδέσει αυτό το προσκύνημα με τις υπογραφές, έτσι ώστε η όλη επιχείρηση να γίνει εύκολος στόχος από τους σοσιαλφασίστες σαν χυδαία, βέβηλη και δημαγωγική. Πραγματικά αυτό έγινε. Οι ανοιχτοί και κρυφοί κνίτες ρίξαν μια γενική ομοβροντία και έτσι ο Χριστόδουλος "αναγκάστηκε" τάχα να αναβάλει την έναρξη των υπογραφών στην Αθήνα για δύο μέρες. Ενώ φρόντισε ο ίδιος εκείνη τη μέρα να βρίσκεται εκτός Αθηνών και να αιωρείται μέσα σε ένα "άγιο" τηλεφωρικό πάνω από τους βράχους των Μετεώρων. Βέβαια το τεχνάσμα με το "τίμιο ξύλο" δεν πέρασε απαρατήρητο από τους Καλλίνικο και Άνθιμο Αλεξανδρουπόλεως που έκφρασαν ανοιχτά τη διαφωνία τους γι αυτό. Φαίνεται ότι οι αντιθέσεις ανάμεσα στην εθνικιστική εκκλησιαστική τάση και τη φιλορώσικη φιλοκυβερνητική του Χριστόδουλου και Ζακύνθου Χρυσόστομου διαρκώς δυναμώνουν ανεξάρτητα από την στρεβλή συνείδηση που έχει η πρώτη τάση για το είδος αυ-

τών των αντιθέσεων. (Το πιθανότερο είναι ότι οι εθνικιστές έχουν πεισθεί ότι τους χτυπάει η Δύση, αλλιώς δεν θα δέχονταν τη διατύπωση για "νέα τάξη").

Το άλλο τεχνάσμα του Χριστόδουλου παράλληλα με την υπονόμευση της έναρξης στην Αθήνα, ήταν να υπονομεύσει και την έναρξή της στην Μητρόπολη Θεσσαλονίκης στην οποία έχει τοποθετήσει για μητροπολίτη τον ταυτισμένο μαζί του Θεόκλητο. Ο Θεόκλητος λοιπόν δήλωσε ότι για λόγους για τους οποίους τάχα δεν ευθύνεται δεν ήταν δυνατόν να ξεκινήσει στις 14 του μάζεμα των υπογραφών. Έτσι δυνάμωσε η ατμόσφαιρα αμφιβολίας και διάλυσης μέσα στη βάση των πιστών.

Η κύρια ωστόσο μέθοδος διάλυσης που ακολουθεί ο Χριστόδουλος στηρίζεται στην πλήρη πολιτική και "συνδικαλιστική" άνεση που προσφέρει στον ρωσόδοξο Ζακύνθου και στους φιλοκυβερνητικούς Θεόκλητο Ιωαννίνων και Ιερώνυμο Θηβών. Χάρη σ' αυτό το απυρόβλητο που τους έχει εξασφαλίσει ο Χριστόδουλος δυνάμωσε διαρκώς η φράξη των "διαφωνούντων" δηλαδή των "συμφωνούντων" με το "μεγάλο καθεστώς" που δεν είναι αυτή τη στιγμή εκείνο της εκκλησιαστικής πλειοψηφίας αλλά εκείνο των τεσσάρων κομμάτων της εξουσίας που έχει σύσσωμο παραταχθεί πίσω από το Σημίτη. Ο Ζακύνθου και η ουρά του σε κάθε κρίσιμη καμπή αυτής της μάχης είναι πολύ πιο καλά οργανωμένοι και πολύ πιο αποφασιστικοί από το μέτωπο του Καλλίνικου, ενώ επίσης πολύ περισσότερο και ευνοϊκότερα προβάλλονται από τον τύπο. Έτσι στις 14 του μήνα το βασικό δεν ήταν η έναρξη των υπογραφών **αλλά η μη έναρξη σε μερικές μητροπόλεις**. Για να διευκολύνει τους "διαφωνούντες" σ' αυτή τους την ανεξαρτησία και να αποσαθρώσει το υποτιθέμενο δικό του μέτωπο, ο Χριστόδουλος **αποκέντρωσε αντί να συγκεντρώσει** τη μάχη των υπογραφών. Αυτή θα μπορούσε να αποκεντρωθεί **οργανωτικά**, δηλαδή να μαζεύει υπογραφές η κάθε μητρόπολη ξεχωριστά αλλά, ιδιαίτερα εφ' όσον υπήρχε συγκροτημένη αντιπολίτευση, έπρεπε να συγκεντρωθεί **πολιτικά**. Έπρεπε δηλαδή ο Χριστόδουλος και να απαιτήσει υποταγή της μειοψηφίας στην πλειοψηφία, αλλά και να οργανώσει κεντρικό πολιτικό κίνημα υπογραφών από το κέντρο σε όλες τις μητροπόλεις.

Όμως ο Χριστόδουλος επιδιώκει από την πρώτη στιγμή την αποσύνθεση, τη διάλυση και τελικά την υποταγή του κεντρικού μετώπου στις απαιτήσεις των σοσιαλφασιστών. Από αυτή την άποψη το προχώρημα, έστω και κουτσά στραβά των υπογραφών είναι μια ήττα για το μέτωπο Σημίτη – Χριστόδουλου που ο ένας τους χτυπάει απ' έξω και ο άλλος από μέσα τους εθνικιστές της εκκλησίας.

ΕΞΑΛΛΟΙ ΟΙ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΙ ΜΕ ΤΙΣ ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ

Ακριβώς λοιπόν επειδή οι εθνικιστές τόλμησαν να προχωρήσουν οι ρωσόδοξοι έγιναν εξάλλοι. Ο Σημίτης, όπως και ο Σταθόπουλος προηγούμενα, είχε δηλώσει στην Θεσσαλονίκη ότι όσο μεγάλος και αν είναι ο αριθμός των συγκεντρωμένων υπογραφών γι' αυτόν δεν υπάρχει ζήτημα ανάκλησης του νόμου, αφού τα "ανθρώπινα δικαιώματα δεν μπαίνουν σε ψηφοφορία". Ο Κωνσταντόπουλος επίσης λέει διαρκώς τα ίδια και γίνεται όλο και πιο απειλητικός. Όμως αυτούς θα τους περίμενε κανείς αφού είναι από καιρό στην πρώτη

γραμμή της κόντρας. Εκείνοι όμως που δείχνουν το μέγεθος του κινδύνου για τους ρωσόδοξους είναι οι κνίτες του ψευτοΚΚΕ που ως τώρα κρύβονταν για να μην τα χαλάσουν με το σοβινισμό στα πλαίσια του φαιοκκόκκινου μετώπου. Αυτοί έβγαλαν ανακοίνωση οργής γιατί οι παπάδες τόλμησαν να κάνουν δημοψήφισμα και ότι δεν έχουν κανένα δικαίωμα να επεμβαίνουν στις κρατικές υποθέσεις.

Τι τρομεροί δημοκράτες! Πόσο ξεσκεπάστηκαν τώρα όλοι αυτοί και πόσο αμήχανα πρέπει να νιώθουν οι δημοκράτες που τους ακολούθησαν και μάλιστα με ενθουσιασμό στην αρχή.

Μα τι σημαίνει ότι "τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν μπαίνουν σε ψηφοφορία";

Σημαίνει, λένε, ότι δεν μπορεί η πλειοψηφία να αποφασίσει για κατάργηση των δικαιωμάτων της μειοψηφίας. Δηλαδή δεν έχει το δικαίωμα η πλειοψηφία να επιβάλει να γράφεται το θρησκευτικό της σε ένα δημόσιο έγγραφο ακόμα και αν μαζέψει 10 εκατομμύρια υπογραφές. Ακόμα αυτή η πλειοψηφία δεν έχει ούτε το δικαίωμα να ζητάει κάτι τέτοιο, δηλαδή να μαζεύει υπογραφές, και να διαδηλώνει γιατί αυτό το κάνει κάτω από την καθοδήγηση μια εκκλησίας που έχει πνευματικό και όχι κρατικό ρόλο.

Τι απάτες, τι φασισμός και δικτατορία με φιλελεύθερο μανδύα...

Οι παπάδες, αυτοί οι πράγματι άθλιοι σοβινιστές και οπισθοδρομικοί, αυτοί οι αγιογύδτες και χαρομοφάδες που μορούν ανά πάσα στιγμή να σφάζουν αυτό το λαό και τους διπλανούς λαούς, έχουν **κάθε** δικαίωμα να ζητάνε δημοψήφισμα αν καταφέρουν να πάρουν το λαό μαζί τους, όπως έχει **κάθε** δικαίωμα οποιοσδήποτε κνίτης, οποιοσδήποτε δημαγωγός, οποιοσδήποτε μη αποδεδειγμένος δήμιος που να έχει αποδειγμένα βάρη τα χέρια του στο αίμα του λαού, να ζητήσει δημοψήφισμα για το Μάαστριχτ, για το Αιγαίο, για την Κύπρο, για τη στάση μας απέναντι στον Οτσαλάν, για τα μπλόκα του Πατάκη, για στιδήποτε.

Υπάρχει το δικαίωμα των παπάδων να ζητήσουν δημοψήφισμα αν θέλει αυτός ο λαός να γράφει το όνομά του σε ένα κρατικό έγγραφο, επειδή τον πείσανε ή επειδή από καθυστέρηση και φετιχισμό ο ίδιος ο λαός πιστεύει ότι το χαρτί δεν είναι του κράτους, αλλά είναι δικό του και σαν δικό του όταν είναι γυμνό από θρησκεία κάνει και τον ίδιο τον κάτοχό του άθρησκο.

Επειδή οι λαοί έχουν δικαίωμα να δένονται με τα φετίχ, επειδή η αντίδραση παίζει πάνω σ' αυτά τα φετίχ και στην καθυστέρηση γενικά, επειδή η ίδια η θρησκεία είναι μια ακραία εκδήλωση της ανθρώπινης καθυστέρησης, είναι γι' αυτούς τους λόγους που οι πραγματικοί δημοκράτες δεν υποχρέωσαν ποτέ τους λαούς **με τη βία** να αλλάξουν τον τρόπο που σκέπτονται ή τις κοινωνικές τους σχέσεις, ή τη σχέση τους με το κράτος και την πολιτική και την εκκλησία, ή τη σχέση τους με τα φετίχ τους.

Γι' αυτό οι δημοκράτες πριν περάσουν και στο πιο απλό μέτρο αποθησκευοποίησης της πολιτικής – κρατικής εξουσίας κάνουν κινήματα βιθούς, ή, καλύτερα, τα μέτρα τους βγαίνουν μέσα από πρακτικά και μαζικά κινήματα και ειδικές περιστάσεις που έχουν πραγματικά αλλάξει τη συνείδηση του λαού και που δίνουν στη νέα λαϊκή θέληση μια νέα νομική και πολιτική μορφή.

Σύμφωνα με αυτή την αρχή θα έ-

πρεπε η απόφαση για τις ταυτότητες να είναι το τέλος μιας μεγάλης πορείας του Σημίτη, του ΣΥΝ, των κνιτών ενάντια στον ολέθριο ρόλο της πολιτικής ορθοδοξίας σήμερα, ενάντια στην πολιτική του "ορθόδοξου τόξου" και τις συμμαχίες που αυτή συνεπάγεται στο διεθνές επίπεδο, ενάντια στον γενικά αρνητικό ρόλο που έχει παίξει – με εξαίρεση την μερική αντίστασή της στον τσαρισμό – η ορθοδοξία στην εθνική συγκρότηση, κ.λπ, κ.λπ. Αφού θα τα είχαν κάνει όλα αυτά, θα είχαν ξεκινήσει μια διαδικασία αναθεώρησης του Συντάγματος για να χτυπηθούν εκεί τα πιο καθυστερημένα του σημεία.

Στο μεταξύ όλοι αυτοί θα είχαν χτυπηθεί από την αντίδραση, θα είχαν δοκιμασθεί από αυτή τη σύγκρουση και θα είχαν κάθε δικαίωμα ύστερα από αυτή να είναι εκφραστές της δημοκρατικής θέλησης του λαού.

Όμως αυτοί έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Τι είπε ο Σημίτης; που ήταν; πως διαμαρτυρήθηκε όταν στα 1989 – 1990 ο Παπανδρέου πέρασε τη θέση ότι το ΠΑΣΟ ασπάζεται την ορθοδοξία; Τι έκανε αυτός και ο Κωνσταντόπουλος όταν ο Α. Παπανδρέου προσκύναγε την Παναγιά Σουμελά; Γιατί προχθές κιόλας την προσκύνησε ο ίδιος ο Κωνσταντόπουλος. Γιατί ο Σημίτης δεν χάνει ευκαιρία παντού όπου πάει να ανάβει κεράκια στις Παναγιές όλων των Βαλκανίων; Γιατί ήταν αυτός ο ίδιος αρχικά μέσω Πάγκαλου και σήμερα μέσω Γ. Παπανδρέου που έβαλε **πρώτος** την ορθοδοξία και τον Χριστόδουλο στο διπλωματικό παιχνίδι; Που ήταν ο Σημίτης όταν το '93 το ΠΑΣΟ εμπόδιζε την απόπειρα Μητσοτάκη να περάσει η τωρινή θέση του Σημίτη για τις ταυτότητες; Κυρίως που ήταν και που είναι ο Σημίτης όταν αποφασίστηκε και αποφασίζεται να μην υπάρξει καμιά μείωση του ρόλου της εκκλησίας στο Σύνταγμα;

Που ήταν ο Σημίτης όλα αυτά τα χρόνια να βάλει ζήτημα καταπίεσης των καθολικών, των διαμαρτυρούμενων, των Τούρκων και να συγκρουστεί μια σταλιά με το σκληρότερο εκκλησιαστικό καθεστώς;

Και βέβαια που ήταν όλα αυτά τα χρόνια το ψευτοΚΚΕ του Ζουράρη και της Κανέλη, αυτή η νέα φαιοκκόκκινη σφηκοφωλιά του απαισιού συμπλέγματος της ββάστιας, του σφυροδρέπανου και του σταυρού;

Μέσα από ποιο δημοκρατικό κίνημα βγήκε αυτό το "αποφασίσαμε και διατάσσουμε" ότι τέρμα από αύριο με το Χ.Ο στις ταυτότητες που αρέσει τόσο τρελά στους κνίτες, στο Σημίτη και στον Κωνσταντόπουλο;

Μα εμείς που πάντα φωνάζαμε ενάντια στο Χ.Ο στις ταυτότητες και ενάντια στον ορθοδοξισμό δεν θα το κάναμε ποτέ έτσι κύριοι προβοκάτορες, που χάρη σε εσάς θα μαζευτούν μερικά εκατομμύρια υπογραφές υπέρ του Χ.Ο στις ταυτότητες εκεί που κανείς δεν πολυνοιαζόταν γι αυτές.

Όχι. Τα περί "των ανθρώπινων δικαιωμάτων που δεν μπαίνουν σε ψηφοφορία" είναι μια απάτη. Αν Σημίτη και κνίτες του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ οι παπάδες πετύχουν 3 εκατομμύρια υπογραφές ενθάρρυνε τότε και εσείς και εμείς θα υποχρεωθούμε να υιοθετήσουμε την απαίτησή τους όπως να πείσουμε το λαό να αλλάξει τη θέση του.

Το τεχνάσμα των σοσιαλφασιστών είναι το εξής: Μα μπορεί για παράδειγμα η πλειοψηφία να έχει το δικαίωμα να αποφασίσει να κάψει ζωντανούς τους αλλόθρησκους; Μα η προστασία της ζωής, των ιδεών κ.λπ είναι παγιωμένα στη συνείδηση των

λαών σαν δημοκρατικά δικαιώματα. Και βέβαια κανείς δεν πρέπει να υποταχθεί σε χιτλερικές και βάρβαρες πλειοψηφίες. Αλλά πες μας Σημίτη.

Πρώτον: Εσένα ποια πλειοψηφία σε εξέλεξε πρωθυπουργό αν όχι εκείνη που ενδεχόμενα ψηφίζει τώρα υπέρ της αναγραφής; Εσύ ποιόν εκφράζεις και στο όνομα ποιανού μιλάς και τότε πριν τις εκλογές αντιπαράθετες σ' αυτή την πλειοψηφική καθυστέρηση;

Δεύτερον: Γιατί αφού ήταν τέτοιος τεράστιος και ζωτικής φύσης δημοκρατική παραβίαση η αναγραφή του θρησκευτικού στις ταυτότητες για την οποία τάχα καμιά υπαταγή μειοψηφίας δεν είναι επιτρεπτή, πως την ανέχτηκες εντελώς αδιαμαρτύρητα για 20 ολόκληρα χρόνια ΠΑΣΟΚ και μάλιστα την εμπόδισες το '93; Τότε σε ποια υπέρτατη δημοκρατική αρχή υποτάχθηκες και το βούλωσες;

Αλλά αυτές είναι οι πρώτες αντιφάσεις που εύκολα ξεσκεπάζουν πολιτικούς απατεώνες σαν τον Σημίτη και τους σοσιαλφασίστες φίλους του. Το μεγάλο ζήτημα δημοκρατίας και το κλειδί στο δίλημμα αν αποδεχόμαστε ή όχι τις υπογραφές της εκκλησίας βρίσκεται αλλού.

Βρίσκεται στο ζήτημα της σχέσης ορθοδοξίας – έθνους.

Το να γράφεται η θρησκεία στο δελτίο ταυτότητας θα ήταν μόνο μια συνταγματική λόζα, ένα ψυχολογικό βίτσι, μια γραφική παραξενιά αν δεν ήταν η ορθοδοξία κυρίαρχη και κρατική θρησκεία. Και δεν θα ήταν τέτοια αν δεν ήταν "θρησκεία του έθνους" και "αναπόσπαστο τμήμα της εθνικής ζωής". Καμιά θρησκευτική μειοψηφία δεν θα καταπιεζόταν αν η ορθοδοξία ήταν μόνο η θρησκεία της πλειοψηφίας. Γίνεται **καταπιεστική** όταν ισχύουν τα άλλα που παραθέσαμε. Αλλά αυτά τα άλλα τα έχει αποδεχτεί και τα έχει τονήσει το καθεστώς Σημίτη και τα ορθόδοξα μέτωπα του ψευτοΚΚΕ και του Κωνσταντόπουλου. Στο μεγάλο ζήτημα αυτοί έχουν κάνει αποφασιστικές κινήσεις προς την πιο ακραία αντίδραση. Δηλαδή δημοσιογούν τώρα δα, μπροστά στα μάτια μας τους όρους της χειρότερης θρησκευτικής και εθνικοφασιστικής καταπίεσης την ώρα που κάνουν τους δημοκράτες στο ζήτημα των ταυτοτήτων. Η μη αναγραφή στις ταυτότητες δεν μπορεί να είναι ζήτημα δημοκρατικής αρχής όσο δεν έχει γίνει ζήτημα αρχής για κανέναν ο διαχωρισμός της ορθοδοξίας, ιδιαίτερα της πολιτικής από την δημοκρατική εθνική ζωή, από το έθνος και το κράτος. Αν αυτοί οι απατεώνες δεν πείσουν έστω τη δημοκρατική μάζα του λαού γι αυτά και αν δεν προχωρήσουν τουλάχιστον στις αναγκαίες συνταγματικές τροποποιήσεις η μη αναγραφή του θρησκευτικού στις ταυτότητες θα σημαίνει μόνο ένα πράγμα: Ότι αυτή εδώ η εκκλησιαστική ηγεσία δεν δικαιούται να κατέχει μέρος της κρατικής εξουσίας όσο δεν αναγνωρίζει και δεν υποτάσσεται ολόκληρα σε τούτο εδώ το νέο κρατικό-πολιτικό καθεστώς.

Αν αυτή η ηγεσία συμμορφωθεί, τότε όλα είναι υπό συζήτηση, επανεξέταση και επανεισαγωγή.

Γι' αυτό η κλίκα προχώρησε στο δευτερεύον ζήτημα των ταυτοτήτων δίχως να κάνει ούτε ένα δα βήμα στο ιδεολογικό και στο συνταγματικό ζήτημα, δηλαδή στο βαθύ θεσμικό ζήτημα και τις ιδεολογικές του προϋποθέσεις.

Πρέπει κανείς να καταλάβει ότι η αληθινή άκρα δεξιά στη σύγκρουση αυτή είναι οι υποκριτές ψευτοδημοκράτες.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ

Δυναμώνει το κύρος και η συγκρότηση του ΕΡΓΑΣ

Στις αρχές Νοέμβρη γίνονται εκλογές στο Συνδικάτο Μετάλλου στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος.

Οι εκλογές γίνονται σε μια στιγμή κρίσιμη για το μέλλον της Ζώνης καθώς έχει δυναμώσει παντού στον Πειραιά η προσπάθεια της συμμορίας Σημίτη - Λαλιώτη να κλείσει ότι έχει μείνει από βιομηχανία και καθώς έχει ενταθεί το πολιτικό και παραγωγικό σάμποτάζ της ΕΣΑΚ μέσα στη Ζώνη, σαμποτάζ που επιχειρεί να δώσει το πιο βαθύ και αποφασιστικό χτύπημα στη λειτουργία της.

Ο ΕΡΓΑΣ δυνάμωσε οργανωτικά και η απήχησή του αυξήθηκε ιδιαίτερα μετά τη διαγραφή του Λιακόπουλου, ο οποίος εμπόδιζε συστηματικά και με κάθε τρόπο το πέρασμα της αντισοσιαλιστικής πολιτικής και της ιδεολογίας μέσα στη Ζώνη. Το γενικό τέχνασμα του Λιακόπουλου όλα αυτά τα χρόνια με το οποίο καλυπτόταν από την ΟΑΚΚΕ ήταν να προσδιορίζει πάντα σαν κύριο υπεύθυνο για το κλείσιμο της Ζώνης, οπότε και σαν κύριο εχθρό των εργατών τον εντελώς κρυμμένο Λαλιώτη - τον οποίο μάλιστα διαρκώς αντιπαρέθετε στον "καλό" Σημίτη - και όχι τους προβοκάτορες συνδικαλιστές του ψευτοΚΚΕ της Ζώνης με τις βρώμικες, καταστροφικές απεργίες τους.

Στην πραγματικότητα το βασικό εργαλείο του σοσιαλφασισμού για να κλείσει η Ζώνη δεν ήταν ποτέ τα σχέδια του ΥΠΕΧΩ-ΔΕ και οι συννομοσίες του Λαλιώτη και του Σημίτη. Ο ίδιος ο Λαλιώτης και όλοι οι πολιτικοί μηχανισμοί του σοσιαλφασισμού στον Πειραιά, συμπεριλαμβανομένης της κνίτικης δημοκρατίας Πατσιλινάκου, είχαν πάντα σαν πρωτοπόρο μαχητικό και αποτελεσματικό απόσπασμά τους την κνίτικη κλίκα Πουντίδη, που έλεγχε από πάνω ως κάτω και υπονόμει για χρόνια όλη την παραγωγική ζωή του λιμανιού.

Αυτό είναι το ένα βασικό σημείο στο οποίο ο Λιακόπουλος κάλυπτε το σοσιαλφασισμό. Το άλλο, εξ ίσου σημαντικό, ήταν το ζήτημα της κνίτικης τρομοκρατίας πάνω στους εργάτες της Ζώνης. Μιλάμε εδώ για την φυσική βία, την ψυχολογική βία, αλλά και την οικονομική βία που ασκούσε και ασκεί

το ψευτοΚΚΕ. Όταν λέμε οικονομική βία εννοούμε τη δυνατότητα που έχουν οι κνίτες μέσω των δικών τους εργοδηγών σε διάφορους εργοδότες να μην προσλαμβάνουν εργάτες που έχουν τολμήσει κατά καιρούς να βγάλουν γλώσσα στην κλίκα Πουντίδη.

Ο Λιακόπουλος θεωρούσε αυτή τη βία δευτερεύον γεγονός σε σχέση με το πρωτεύον γι' αυτόν ζήτημα ότι οι κνίτες είχαν την πολιτική ηγεμονία στη συνείδηση των εργατών, αφού είχε περάσει σ' αυτούς η δικιά τους γραμμή ότι η Ευρώπη κλείνει το λιμάνι και όχι η Ρωσία. Έτσι εμπόδιζε διαρκώς τον ΕΡΓΑΣ να βάλει σαν πρώτο ζήτημα και να σπάσει την κνίτικη τρομοκρατία και μάλιστα είναι χαρακτηριστικό ότι όποτε οι κνίτες επιτίθονταν σε εργάτες, ακόμα και σε συντρόφους μας αυτός αντί να σταθεί δίπλα τους και να τους υπερασπίσει απέναντι στους τραμπουκούς εμφανιζόταν σαν "κεντρώος" και "ειρηνευτής" καταγγέλλοντας πάντα γενικόλογα όχι τους κνίτες τραμπουκούς αλλά "αυτούς που ήθελαν να διασπάσουν τους εργάτες" και χωρίζε τους συμπλε-κόμενους.

Το τρίτο και πιο καταστροφικό αξίωμα της πολιτικής Λιακόπουλου ήταν ότι στο όνομα του δημοκρατικού, αντικνίτικου μετώπου έφερνε τον ΕΡΓΑΣ πάντα πολιτικά και κυρίως οργανωτικά πίσω από την ΠΑΣΚΕ αλλά πίσω από τους ανεξάρτητους κάθε είδους, και εμπόδιζε την αυτόνομη πολιτική συγκρότηση και κυρίως την οργανωτική ισχυροποίηση του ΕΡΓΑΣ.

Έτσι ο ΕΡΓΑΣ έμενε πάντα καχεκτικός και αδύναμος να σέρνει την τοπική ΠΑΣΚΕ στη σύγκρουση με το σοσιαλφασισμό, ενώ ο Λιακόπουλος ήταν πάντα πρόθυμος πάντα στο να την εκλιπαρεί για "ενότητα". Αυτή την τακτική την πέρασε ο Λιακόπουλος στον ΕΡΓΑΣ με το επιχειρήμα ότι ποτέ δεν θα μπορούσαν να πέσουν οι κνίτες από την διοίκηση του συνδικάτου, αν δεν έμπαινε στο μέτωπο η ΠΑΣΚΕ.

Όταν η γραμμή του αυτή άρχισε να ανατρέπεται στα τέλη του '98 αυτός κλιμάκωσε την αντικομματική του επίθεση που 1,5 χρόνο μετά ξεπέρασε κάθε όριο και έφτασε ως τη διαγραφή του. Όμως η συστηματική

πολιτική αποτίμηση της δράσης και της γραμμής του μέσα στη Ζώνη ολοκληρώνεται μόλις σήμερα πράγμα που μας έχει οδηγήσει στην ουσιαστική διόρθωση της γραμμής μας στη Ζώνη.

Ήδη πριν το καλοκαίρι μια προκήρυξη σταθμός του ΕΡΓΑΣ έβαλε το ζήτημα της πάλης ενάντια στην ΕΣΑΚ και τις προβοκατόρικες απεργίες της σαν βασική πάλη για την ύπαρξη της Ζώνης ενώ δυνάμωσε και η πολιτική και η αυτόνομη οργανωτική δουλειά του ΕΡΓΑΣ και η πάλη ενάντια στη σοσιαλφασιστική βία.

Αυτή η τακτική έχει δώσει ήδη τα πρώτα αποτελέσματά της.

Πριν από 4 μέρες ο ΕΡΓΑΣ μοίρασε την προκήρυξη που δημοσιεύουμε παρακάτω, η οποία βάζει όλο το πλαίσιο πάλης αυτής της εκλογικής μάχης. Την προκήρυξη την μοίρασαν 25 εργάτες στην Πύλη του Περάματος στις 11 του Σεπτεμβρη. Πρόκειται για το μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων που έχουν ποτέ κινητοποιηθεί στις γραμμές του ΕΡΓΑΣ. Αυτή η κινητοποίηση δεν σημαίνει μόνο μια οργανωτική επιτυχία, αλλά κυρίως αντανάκλα την τεράστια άνοδο της εμπροχής του ΕΡΓΑΣ τα τελευταία χρόνια, και μάλιστα τους τελευταίους μήνες.

Είναι γεγονός ότι η ΕΣΑΚ στο λιμάνι έχει αρχίσει να σαπίζει και να γίνεται κάθε μέρα και πιο μισητή. Η δύναμή της βρίσκεται ακόμα στην πολιτική δύναμη του γενικότερου καθεστώτος που στηρίζει το σοσιαλφασισμό στη Ζώνη και τον Πειραιά.

Το ψευτοΚΚΕ δεν έχει μόνο μια πλειοψηφία σε ένα συνδικάτο, αλλά έχει τη στήριξη της συμμορίας Σημίτη, τη στήριξη του Δήμου Περάματος, τη στήριξη μιας σειράς μηχανισμών σε όλους τους τομείς της διοίκησης κ.λπ.

Γι' αυτό η ανατροπή της συνεπάγεται ένα γενικότερο, πλειοψηφικό ξεσκήκωμα των εργατών στη Ζώνη. Αυτό το ξεσκήκωμα είναι απαραίτητο και για καθαρά εκλογικούς, τεχνικούς λόγους. Σημειώνουμε ότι από τις 21 έδρες του Σωματείου η ΕΣΑΚ εξασφαλίζει πριν καν γίνουν εκλογές έναν αριθμό 4 εδρών από ψήφους ανθρώπων που δουλεύ-

ουν εκτός Ζώνης ή και που συχνά δεν είναι καν μεταλλεργάτες και που τους φέρνει η ΕΣΑΚ μόνο για να ψηφίσουν στις εκλογές. Αυτό σημαίνει ότι όσο δεν αλλάζει αυτό το καταστατικό ή όσο δεν ελέγχει την εφορευτική ο ΕΡΓΑΣ πρέπει να πάρει στην Ζώνη τον διπλάσιο περίπου αριθμό ψήφων από την ΕΣΑΚ για να την κατεβάσει από την Διοίκηση.

Αυτός είναι ένας άθλος. Οι άνθρωποι του ΕΡΓΑΣ έχουν συνείδηση της δυσκολίας. Ξέρουν ότι μια συνδικαλιστική εξέγερση δεν είναι καθόλου μια συνηθισμένη υπόθεση, ιδιαίτερα σε μια τέτοια εποχή, όσο και αν έχει δυναμώσει η οργή της βάσης. Πάντως σε κάθε περίπτωση ξέρουν ότι η διαδικασία κατακρήμνισης του σοσιαλφασισμού στη Ζώνη έχει ξεκινήσει. Το ζήτημα είναι καλή οργάνωση, επιμονή, αντοχή και επαγρύπνηση για τις μονούβρες του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος.

Υ.Γ. Τώρα που γράφουμε αυτές τις γραμμές μαθαίνουμε από τους συντρόφους στη Ζώνη ότι ο Λιακόπουλος καλεί ανοιχτά σε υπερψήφιση ενός συνδυασμού, που χαρτί του δεν έχει ακόμα κυκλοφορήσει, τον οποίο αυτός σκαρώνει με Καραγιαννάκη, Τσιμπόγλου (ηγετικά στελέχη της ΕΣΑΚ που τώρα έχουν πάρει αποστάσεις ή έχουν φύγει από αυτήν) και τον Πολίτη (έναν ανεξάρτητο που κατέβηκε σφήνα στον ΕΡΓΑΣ τα τελευταία χρόνια, που έπαιξε γενικά το παιχνίδι του Πουντίδη). Είναι φυσικό ότι η άνοδος του ΕΡΓΑΣ θα βάλει στο παιχνίδι κάθε εχθρό της ΟΑΚΚΕ ιδιαίτερα κάποιον που παίζει το γνωστό χαρτί του "πλατειού" τάχα και "μαζικού" αντι-ΕΣΑΚ μετώπου. Σε κάθε περίπτωση είναι καλό πράγμα ένας εσωτερικός εχθρός να μετατρέπεται σε εξωτερικό. Αυτό θα επιταχύνει την ανάπτυξη της πολιτικής συνείδησης των εργατών στη Ζώνη. Ήδη οι εργάτες έχουν καταλάβει πολλά και μόνο από το γεγονός ότι ο Λιακόπουλος δεν απάντησε, όταν ο ΕΡΓΑΣ κυκλοφόρησε φυλλάδιο στο λιμάνι στο οποίο εξήγησε τις αιτίες της διαγραφής του από τον ΕΡΓΑΣ, επικαλούμενος την ...ε-κτίμησή του στα μέλη του ΕΡΓΑΣ.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΠΟΥ ΜΟΙΡΑΣΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΓΑΣ ΣΤΙΣ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Φέτος το Νοέμβρη, έχουμε τις εκλογές στο Συνδικάτο Μετάλλου και είναι η τελευταία ευκαιρία που έχουμε για να πάρουμε τις τύχες μας στα δικά μας χέρια.

Όλοι εσείς που βλέπετε τη δράση της κλίκας Πουντίδη και των ομοίων του που αδιαφορούν για τα καθημερινά προβλήματα των συναδέλφων.

Όλοι εσείς που συζητάτε ότι το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να διώχνει τα καράβια με απεργίες κάθε τρεις και λίγο, βάζοντας για πρόσχημα τα υπαρκτά προβλήματα του κλάδου, τα οποία αφήνει όμως να διαιωνίζονται για να μπορεί να κλείνει τη Ζώνη όταν συμφέρει το κόμμα του.

Όλοι εσείς που περιμένετε να κάνετε κάνα μεροκάματο από τη διακίνηση του 30% και βλέπετε τα στελέχη της κλίκας να πηγαίνουν σ' όλες τις καλές δουλειές με μόνο προσόν ότι είναι μέλη της διοίκησης ή των διαφόρων επιτροπών ειδικοτήτων και των πενταμελών.

Όλοι εσείς, τέλος, που ξέρετε ότι το συνδικάτο το κρατάνε στα χέρια τους με τους γνωστούς τραμπουκισμούς και τους ψηφοφόρους εκτός Ζώνης από τα εργοστάσια, κινηθείτε πριν είναι αργά.

Πολλοί συνάδελφοι είναι απογοητευμένοι ότι δε γίνεται τίποτα και δεν πέφτουν από την πλειοψηφία του συνδικάτου, γιατί πιστεύουν ότι για να γίνει αυτό πρέπει να ενοηθεί όλη η αντιπολίτευση. Κι εμείς, για πολλά χρόνια, έτσι πιστεύαμε και κάναμε προτάσεις ενότητας στους άλλους συνδυασμούς. Αποδείχτηκε από τα πράγματα όμως,

ότι κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να γίνει, γιατί την ΠΑΣΚΕ το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να μας μετατρέψει σε ουρά της κυβερνητικής πολιτικής που θέλει να κλείσει τη Ζώνη όπως και την υπόλοιπη βιομηχανία του Πειραιά.

Ο Πολίτης και το ψηφοδέλτιο του δεν φαίνονταν να έχει θέληση για σοβαρή αντιπολίτευση, και αυτό το απόδειξε στις δύο θητείες που έκανε στο Δ.Σ. σαν επικεφαλής των ανεξαρτήτων. Τώρα, αν θα συμμετέχει σ' αυτές τις εκλογές, και με ποιο σχήμα, θα δούμε.

Ο ΕΡΓΑΣ πιστεύει ότι η Ζώνη μπορεί και πρέπει να σωθεί. Έχει συσπειρώσει στις γραμμές του αρκετούς συναδέλφους, αποφασισμένους να πάρουν τις τύχες τους στα δικά τους χέρια, να μουν μπροστά για την αλλαγή στο Συνδικάτο, ικανούς να αντιμετωπίσουν οποιουδήποτε τραμπουκισμού, βίες και νοθείες. **Ο ΕΡΓΑΣ έχει αποφασίσει πρόγραμμα αγώνα που αποτελείται από τα ακόλουθα σημεία:**

1. Πιστεύουμε ότι οι εφοπλιστές δεν είναι εχθροί της Ζώνης, αλλά πελάτες της. Αυτοί όποτε βρουν πιο φθηνά, καλά και γρήγορα για τις δουλειές τους, εκεί θα πάνε, όπως στο φινάλε κάνει ο καθένας που έχει κάτι για επισκευή και ψάχνει για συνεργείο. **Εμείς οι εργάτες της Ζώνης που είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να τη σώσουμε, πρέπει να συζητήσουμε μαζί τους και να δούμε τι θέλουν για να φέρουν τα βάρη τους στη Ζώνη.** Είμαστε διατεθειμένοι να τους βοηθήσουμε απέναντι σε προ-

βλήματα που τυχόν τους δημιουργεί το κράτος και ο ΟΛΠ. Εμείς θέλουμε από αυτούς ένα πράγμα, να σέβονται τις συμβάσεις μας και να τηρούν τις συμφωνίες τους με τους εργολάβους, δηλαδή να πληρώνουν για να πληρωνόμαστε κι εμείς.

Ο Πουντίδης όταν του κάναμε την πρόταση για διάλογο με τους εφοπλιστές σ' ένα συμβούλιο, μας απάντησε ότι δεν είναι τσάτσος τους για να συζητάει μαζί τους, πιθανόν μάλιστα να σπεκουλάρει τώρα εναντίον μας. Αλλά εμείς ρωτάμε: Με τους εργοδότες και την κυβέρνηση που συζητάει ο ίδιος, μήπως είναι τσάτσος τους;

2. Μέτρα για τη μείωση του κόστους. - Η Ευρωπαϊκή Ένωση επιδοτεί τις επιχειρήσεις της απέναντι στον ανταγωνισμό με τα ιαπωνικά και κορεάτικα ναυπηγεία. Το ίδιο να κάνει και η Ελλάδα, να επιδοτήσει την επισκευή στο ύψος της διαφοράς με την Τουρκία και την Κίνα.

- Να ολοκληρωθεί το Μητρώο που ενώ ψηφίστηκε από τη Βουλή, έχει μείνει ανενεργό, γιατί όλα τα ζητήματα που θα το καθορίσουν πρέπει να ρυθμιστούν με αποφάσεις των αρμόδιων υπουργών που δεν έχουν παρθεί, ώστε να πέσουν οι ευρωπαϊκές επιδοτήσεις του 9% και στη Ζώνη.

- Το κόστος του μεροκάματου διπλασιάζεται με τις κρατήσεις. Να επιδοτηθεί ένα μέρος της ασφάλισης ικανό να ρίξει το κόστος.

- Διαβάσαμε τελευταία σε μια πειραϊκή εφημερίδα ότι ο ΟΛΠ αποφάσισε να προχωρήσει το Μόλο της Κυνοσούρας που είχε σταματήσει το Υπουργείο Πολιτι-

σμού εδώ και 15 χρόνια με το πρόσχημα του ιστορικού χώρου της ναυμαχίας της Σαλαμίνας. Επειδή ότι είναι αναπτυξιακό σ' αυτή τη χώρα τελειώνει πολύ δύσκολα ή ποτέ, πρέπει να τους πιέσουμε να επισπεύσουν τις εργασίες γιατί μπορεί να το βλέπουμε να φτιάχνεται επί 20 χρόνια και τελειωμό να μην έχει, όπως πήγε να γίνει με το Μετρό και τη γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου, έργα που προχωράνε τώρα γιατί τους πιέζουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Πάντως το πάρκινγκ του Δήμου, που για να γίνει έφαγαν τη μισή Ζώνη στο Πέραμα τέλειωσε γρήγορα χωρίς να περικουβέντα ο Πουντίδης και η κλίκα του, ενώ αν το είχαν κάνει χώρο για κοντέινερ θα ξεσήκωνε και τις πέτρες. Αυτοί αντιστέκονται στον ΟΛΠ όταν πάει να φάει κομμάτια Ζώνης και καλά κάνουν, ο Πατσιλινάκος όμως μπορεί να παίρνει ό,τι κομμάτι θέλει για το Δήμο!

Αν πάρουμε πλειοψηφία στο Συνδικάτο δεν θα επιτρέψουμε να γίνει πάρκινγκ για τα λεωφορεία και ΙΧ. στους χώρους της Ζώνης, γιατί εκεί θα μπορούσαν να γίνουν κατασκευές και προκατασκευές. Χώρους για Πάρκινγκ ας βρει ο Δήμος έξω από τη Ζώνη, και υπάρχουν πολλοί.

- Μπορούμε να καταχτήσουμε μόνιμη επιδότηση ανέργων και στην Ελλάδα, όπως γίνεται στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, και μείωση του ορίου συνταξιοδότησης. Αλλά για να γίνει αυτό, πρέπει να έχουμε μια διοίκηση που να αγαπάει και να εμπιστεύεται ο κλάδος, και όχι μια διοίκηση που

ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ ΤΟΥ ΕΣΥ

Στο τέλος του Ιούλη ο υπουργός Υγείας Παπαδόπουλος παρουσίασε τις μεταρρυθμίσεις του στην Υγεία μετά το πράσινο φως που πήρε από το Σημίτη και το υπουργικό συμβούλιο. Η μεταρρύθμιση αυτή έχει οκτώ βασικούς άξονες και αφορά το σύνολο των σχέσεων στο χώρο της Υγείας. Οι προτάσεις αυτές δεν είναι αναλλοίωτες, αλλά “από τις 20 Αυγούστου μέχρι τέλος Σεπτεμβρίου θα υπάρξει ενημέρωση και διάλογος με τα πολιτικά κόμματα, τις περιφέρειες, τη νομαρχιακή και τοπική αυτοδιοίκηση, τους κοινωνικούς φορείς, τους εργαζομένους στο Σύστημα Υγείας και τους επιστημονικούς και συνδικαλιστικούς φορείς” (Καθημερινή, 29-7). Η μεταρρύθμιση αυτή έχει κατά συνέπεια αρκετό δρόμο ακόμη, και αν κανείς δει τι μέχρι σήμερα αντιδράσεις δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι στο τέλος του δρόμου θα υπάρχει, όχι μόνο η μεταρρύθμιση αλλά και ο ίδιος ο Παπαδόπουλος σαν υπουργός σύμφωνα με την αγαπημένη συνήθεια του Σημίτη να καίει υπουργούς που τα βάζουν με τους κνίτες.

ΟΙ ΑΞΟΝΕΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ

Ο πρώτος άξονας αναφέρεται στην Περιφερειακή Συγκρότηση του ΕΣΥ. Προβλέπει ότι σε Περιφέρεια της χώρας συγκροτείται Περιφερειακό Σύστημα Υγείας (Πε.Σ.Υ.) ως Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου (ΝΠΔΔ), πλην της Κεντρικής Μακεδονίας και της Αττικής, για τις οποίες θα ισχύσουν ειδικές ρυθμίσεις.

Ο δεύτερος άξονας αναφέρεται στον Ενιαίο Χρηματοδοτικό Φορέα και προβλέπει τη δημιουργία Οργανισμού Διαχείρισης Πόρων Υγείας (ΟΔΠΥ), ο οποίος συγκεντρώνει και διαχειρίζεται τους πόρους υγείας των μεγαλύτερων ασφαλιστικών οργανισμών (ΙΚΑ, ΟΓΑ, ΟΑΕΕ, Ασφαλισμένους Δημοσίου (ΟΠΑΔ) κ.ά. Ο Ο.Δ.Π.Υ. αποτελεί Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου (ΝΠΙΔ) και τελεί υπό την εποπτεία των υπουργείων Υγείας και Εργασίας.

Ο τρίτος άξονας αναφέρεται στην Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας (ΠΦΥ) και θα παρέχει Πρωτοβάθμια ιατρική και νοσηλευτική φροντίδα, Προληπτική ιατρική, Προαγωγή της υγείας και Κοινωνική φροντίδα.

Ο τέταρτος άξονας αναφέρεται στα νοσοκομεία, τα οποία παύουν να αποτελούν νομικά πρόσωπα και είναι αυτοτελείς αποκεντρωμένες μονάδες του Πε.Σ.Υ. Κάθε νοσοκομείο διοικείται από το διοικητή (Manager) και από Συντονιστικό Συμβούλιο Διοίκησης (διοικητής και 4 διευθυντές - Ιατρικών, Νοσηλευτικών, Διοικητικών - Οικονομικών και Τεχνικών - Ξενοδοχειακών Υπηρεσιών). Ο διοικητής διορίζεται από τον υπουργό Υγείας με τριετή θητεία, μετά από έγκριση της ειδικής επιτροπής της Βουλής. Συγκροτείται σε κάθε νοσοκομείο **Επιστημονικό Συμβούλιο**, με ρόλο επιστημονικό σε ερευνητικά, εκπαιδευτικά και ιατρικά θέματα. Οι σημερινές **Επιστημονικές Επιτροπές** καταργούνται.

Ο πέμπτος άξονας αναφέρεται στις εργασιακές σχέσεις των εργαζομένων στο ΕΣΥ.

Ο έκτος άξονας αναφέρεται στα **Μέτρα για την Εθνική Πολιτική Υγείας**.

Ο έβδομος άξονας αναφέρεται στη **Δημόσια Υγεία και Πρόληψη**.

Ο όγδοος άξονας αναφέρεται στη **νέα οργάνωση του ίδιου του υπουργείου Υγείας**.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Ένα βασικό χαρακτηριστικό που διαπερνά τις αλλαγές του Παπαδόπουλου και που μπορεί κανείς να διαπιστώσει διαβάζοντας όλες τις προτάσεις του είναι ο κρατικός έλεγχος μέσω του υπουργείου Υγείας, πάνω στο σύνολο του συστήματος της κρατικής υγείας στη χώρα από τη μια, και η αποδοτικότερη λειτουργία του, μέσα στις αστικές-καπιταλιστικές συνθήκες παραγωγής, από την άλλη.

Η έννοια του συστήματος υγείας στην Ελλάδα ξεκινά τυπικά το 1952 με νόμο της κυ-

βέρνησης Παπάγου (259352). Ο νόμος έβαζε τις θεσμικές βάσεις για την οργάνωση των μονάδων υγείας, κυρίως των νοσοκομείων με την οργάνωσή τους σε νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου και με την καθιέρωση των νοσηλίων. Η ίδρυση του ΙΚΑ (1935) και του ΟΓΑ (1961) και η υποχρέωση των γιατρών σε υπηρεσία υπαίθρου (1968) ήταν ορισμένα βήματα για την οργάνωση ενός στοιχειώδους κρατικού συστήματος φροντίδας της υγείας κάτω από την πίεση του εργαζόμενου λαού και της φτωχολογιάς, αλλά πάντα μέσα στα πλαίσια της ανάγκης του καπιταλισμού για την διατήρηση της υγείας και της ικανότητας της εργατικής τάξης και γενικότερα των εργαζομένων για δουλειά. Πάνω σε αυτό το πλαίσιο και με αυτόν τον ιδεολογικό προσανατολισμό οικοδομήθηκε το σύστημα παροχής υγείας της χώρας μας. Ένα σύστημα υγείας που χαρακτηρίζονταν από δύο παράγοντες: τον κρατικό τομέα υγείας και τον ιδιωτικό ελευθεροεπαγγελματισμό. Αυτός αναπτύχθηκε και θέριψε πάνω στη βάση της εμπορευματοποίησης του μεγάλου ανθρώπινου δικαιώματος για υγεία και ζωή και πάνω στην ανεξέλεγκτη ιατρική εξουσία που αποκτάται από τη γνώση της ιατρικής επιστήμης από τον ειδήμονα γιατρό.

Η συζήτηση για την οργάνωση ενός ολοκληρωμένου συστήματος υγείας άρχισε επί υπουργίας Δοξιάδη, φθάνοντας στον νόμο του Αυγερινού (1397/83). Το γνωστό ΕΣΥ.

Ποιες ήταν όμως οι αληθινές επιδιώξεις του ΕΣΥ; Την εποχή εκείνη ο χώρος της υγείας κυριαρχούνταν σε στελεχικό επίπεδο (κατώτερο-μεσαίο και μεγαλοιατρού) από ανθρώπους της ΝΔ. Κατά συνέπεια ήταν άμεση η ανάγκη του ΠΑΣΟΚ για την προώθηση δικών του στελεχών σε αυτούς τους μηχανισμούς, οι οποίοι από τη φύση τους, σαν έχοντες σχέση με την υγεία, ασκούσαν μια τεράστια επιρροή μέσα στο λαό. **Ο κρατικός και κομματικός έλεγχος του ΠΑΣΟΚ πάνω στο υγειονομικό σύστημα της χώρας ήταν ο βασικός στόχος του ΕΣΥ.** Για την πλήρωση των προκηρυγμένων θέσεων του ΕΣΥ συνέβη ένα άνευ προηγουμένου όργιο κομματικών μαζικών διορισμών. Τις προκηρυγμένες θέσεις κατέλαβε στην μεγάλη πλειοψηφία η ΠΑΣΚ γιατρών. Στη συνέχεια το ΠΑΣΟΚ κύρια με εξαγορές συνειδήσεων προχώρησε στην πλήρωση των μεσαίων και ανώτερων στελεχικών θέσεων βασικά μέσα από τους μεσαίους βεληνεκούς γιατρούς-που ήθελαν την άνοδό τους στις υψηλότερες βαθμίδες της ιατρικής ιεραρχίας- ή με μερικούς από τους δικούς του πασόκους μεγαλοιατρούς. Πάντως ο μεγαλύτερος όγκος των μεγαλοιατρών-κατόχων σε υψηλό επίπεδο της ιατρικής γνώσης-έφυγε από τα νοσοκομεία και είτε ασχολήθηκε με την ιδιωτική ιατρική είτε στελέχωσε τα ιδιωτικά ιατρικά κέντρα που άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους στην Ελλάδα. Αυτά προσέφεραν πιο υψηλό επίπεδο ιατρική με το ανάλογο κόστος βέβαια-εξαιρετικά υψηλό για τον εργαζόμενο λαό και πολύ γρήγορα μεγάλωσαν ακριβώς αντίστροφα από την ποιότητα της περίθαλψης που παρείχε το ΕΣΥ.

Όταν ο βασικός στόχος της κομματικής άλωσης της Υγείας επιτεύχθηκε τότε ξεκίνησε ο δεύτερος γύρος. Αυτός είναι ο έλεγχος της κρατικής παροχής υγείας από το ρωσόφιλο μπλοκ. Κύρια μέσα από όργανα που είχε θεσμοθετήσει το ΕΣΥ του Αυγερινού, το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ και η νομενκλατούρα του ΠΑΣΟΚ αποκτούν ένα μεγάλο μέρος του ελέγχου και ταυτόχρονα μια μεγάλη δύναμη στις διοικήσεις των νοσοκομείων. Συμμετέχουν στην διοίκηση σαν εκπρόσωποι των εργαζομένων, στις προμήθειες, στις επιστημονικές επιτροπές για την ανάδειξη και την αξιολόγηση των στελεχών διοίκησης και ιατρικής φροντίδας στα νοσοκομεία. Προωθούν πια τους δικούς τους ανθρώπους παντού.

Όμως ταυτόχρονα με την άνοδο της νέας δεξιάς στο χώρο της υγείας αυξάνει ακόμη περισσότερο η σαπίλα και η διαφθορά, κυρίως μέσα στα μεγάλα νοσοκομεία. Τα

ράντζα στους διαδρόμους, οι ατελείωτες ουρές-στα εξωτερικά ιατρεία των νοσοκομείων-οι ατελείωτες λίστες αναμονής, τα “φακελάκια” που είναι πια η νόμιμη κατάσταση, η παραπομπή των ασθενών στα ιδιωτικά-παράνομα βέβαια-αλλά νόμιμα ιατρεία των γιατρών του ΕΣΥ, η μαζική έξοδος των ασθενών στο εξωτερικό, είναι μερικά μόνο από αυτά τα αποτελέσματα αυτού του παρασιτισμού και της σαπίλας.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ο υπουργός Υγείας Παπαδόπουλος είναι γνωστός από την δημιουργία του “Καποδίστρια”, του γνωστού νομοσχεδίου για τη συγχώνευση δήμων και κοινότητων. Όπως είναι επίσης γνωστό το δειλά αυτό εκσυγχρονιστικό νομοσχέδιο συνάντησε τη λυσσαλέα αντίδραση του ψευτοΚΚΕ σε όλη τη χώρα για μήνες ολόκληρους. Ο βασικός λόγος ήταν ότι με αυτόν τον νόμο χτυπιόνταν η εξουσία του ψευτοΚΚΕ στην ύπαιθρο κυρίως, όπου αυτό εξαιτίας της πολυδιάσπασης σε πολλές μικρές κοινότητες, αυτό κυριαρχούσε πιο εύκολα στις κοινότητες.

Ας δούμε τα πέντε βασικά σημεία της μεταρρύθμισης.

Το πρώτο σημείο. Αυτό έχει να κάνει με τη δημιουργία των Πε.Σ.Υ. Το Πε.Σ.Υ. συντονίζει, εξειδικεύει και ασκεί την πολιτική υγείας του υπουργείου στην Περιφέρεια. Το κάθε Πε.Σ.Υ. διοικείται από Διοικητικό Συμβούλιο, με πρόεδρο-γενικό διευθυντή -ο οποίος διορίζεται με απόφαση του υπουργού Υγείας και έπειτα από έγκριση της Ειδικής Επιτροπής της Βουλής- και δύο αναπληρωτές γενικούς διευθυντές. Όπως φαίνεται εδώ **τον κύριο λόγο τον έχει το υπουργείο** σε αντίθεση με το παλιό ΕΣΥ, όπου “*Τα Πε.Σ.Υ. αυτά δεν έχουν καμία σχέση με εκείνα του 1397/83, που ποτέ, βέβαια δε λειτούργησαν - αλλά η πρόβλεψη ήταν να αποτελούν έκφραση των μαζικών φορέων της περιφέρειας. Τόσο από τα Πε.Σ.Υ., όσο και από τα νοσοκομεία καταργούνται οι εκπρόσωποι των κοινωνικών φορέων και διαμορφώνεται ένας αυταρχικός τρόπος διοίκησης*” (Ριζοσπάστης, 29-7). Έτσι λοιπόν μέσα από τους εκπροσώπους των κοινωνικών φορέων γίνονταν ο έλεγχος του συστήματος υγείας από το ρωσόφιλο μπλοκ, εξ ου και οι κραυγές του Ριζοσπάστη που προοιωνίζον και το τι μέλλει γενέσθαι στη συνέχεια, αφού χάνεται έτσι ένα σημαντικό μέρος της εξουσίας του, κυρίως στα νοσοκομεία της υπαίθρου.

Το δεύτερο σημείο. Ο ενιαίος αυτός χρηματοδοτικός φορέας κατανέμει τους πόρους του στα περιφερειακά του τμήματα, σύμφωνα με δημογραφικά, επιδημιολογικά, κοινωνικά κ. ά. χαρακτηριστικά. Ο ΟΔΠΥ “αγοράζει” υπηρεσίες πρωτοβάθμιας και νοσοκομειακής φροντίδας υγείας για τους δικαιούχους του από το ΕΣΥ και τον ιδιωτικό τομέα με κριτήρια ποιότητας και κόστους και όχι ανεξέλεγκτα.

Εδώ επίσης εισάγεται η συνεργασία του κρατικού με τον ιδιωτικό τομέα παροχής ιατρικών υπηρεσιών. Βεβαίως και εδώ το ρωσόφιλο μπλοκ ωρύεται για το δήθεν ξεπούλημα της υγείας στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Γράφει ο Ριζοσπάστης στις 29-7 με έκδηλη αποστροφή: “*Έτσι πριμοδοτείται κατευθείαν η επιχειρηματική δραστηριότητα στον τομέα της υγείας*”.

Το τρίτο σημείο: αναφέρεται στην ίδρυση Κέντρων Υγείας εκεί όπου δεν υπάρχουν είτε στην περιφέρεια είτε στις πόλεις. Καθιερώνεται ο θεσμός του προσωπικού γιατρού που αξιολογείται από το υπουργείο και ο οποίος θα έχει την ευθύνη (όπως και τα ΚΥ) της παραπομπής του ασθενούς για περαιτέρω εξετάσεις ή την εισαγωγή του στα νοσοκομεία.

Το τέταρτο σημείο: εδώ είναι ένα κομβικό σημείο. Με αυτό επιχειρείται ένας ορθολογισμός στο τεράστιο χάος της λειτουρ-

γίας των νοσοκομείων. Σύμφωνα με αυτόν τον άξονα τα νοσοκομεία θα λειτουργούν με βάσει τους κανόνες της αγοράς αφού: “*Μεταξύ του ΠΕΣΥ και των μάντζερ υπογράφεται συμβόλαιο αποδοτικότητας με συγκεκριμένες υποχρεώσεις επίτευξης στόχων*” (Καθημερινή, 29-7). Η οργισμένη αντίδραση του ρωσόφιλου μπλοκ εκφράζεται εύγλωττα στην ανακοίνωση του γραφείου τύπου του ψευτοΚΚΕ: “*Η αλλαγή στον τρόπο διοίκησης, λειτουργίας και προμηθειών του δημόσιου συστήματος ουσιαστικά κάνει τον ιδιωτικό τομέα κυρίαρχο στο χώρο της υγείας και οι ασφαλισμένοι θα πληρώνουν για τις περισσότερες υπηρεσίες*” (Ριζοσπάστης, 29-7).

Το πέμπτο σημείο: εδώ εισάγονται μια σειρά από νέες εργασιακές σχέσεις στο ΕΣΥ, προσαρμοσμένες στη σύγχρονη καπιταλιστική πραγματικότητα. Αποδεδειγμένα το πτυχίο ιατρικής από την αγορά εργασίας και καθιερώνονται εξετάσεις για την έναρξη ειδικότητας και τη σταδιακή κατάρτιση της επετηρίδας. Οι εργαζόμενοι (εκτός των γιατρών)θα προσλαμβάνονται με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου ιδιωτικού δικαίου. Εδώ όπως μπορεί εύκολα να διαπιστώσει κανείς οι εργασιακές σχέσεις γίνονται σχεδόν ίδιες με τις αντίστοιχες του ιδιωτικού τομέα.

Οι ορισμένοι γιατροί του ΕΣΥ μπορούν να προσφέρουν έργο σε ιδιωτική βάση στη μονάδα που υπηρετούν δυο φορές τη βδομάδα. Αυτό το σημείο είναι στην πραγματικότητα μια παραχώρηση του Παπαδόπουλου στους μεγαλοιατρούς. Πραγματικά ποιος μεγαλοιατρός με το κύρος και την προσωπική εμβέλια που διαθέτει θα μείνει μέσα σε ένα ΕΣΥ σαν γιατρός “πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης” αμειβόμενος με τα ψίχουλα που θα παίρνει από το κράτος και που δεν αντιστοιχούν παρά στο ελάχιστο από αυτά που θα μπορούσε να εισπράττει στην ελεύθερη αγορά εργασίας ή στα ιδιωτικά κέντρα υγείας; Είναι άλλωστε γνωστό το αποτέλεσμα που είχε το προηγούμενο ΕΣΥ με τη φυγή όλων των μεγαλοιατρών-κατόχων υψηλού επιπέδου ιατρικής γνώσης με άμεση συνέπεια την υποβάθμιση της παρεχόμενης ιατρικής.

Ο ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ

Φαίνεται αρκετά καθαρά αν διαβάσει κανείς αναλυτικά τα σημεία και τις λεπτομέρειες του νομοσχεδίου ότι δεν πρόκειται κατ’ αρχήν για καμιά λαϊκή αλλαγή στο σύστημα υγείας της χώρας. Πρόκειται για μια αστική-εκσυγχρονιστική αλλαγή στα πλαίσια αυτού του τρόπου παραγωγής. Αυτό που οι άξονες του Παπαδόπουλου επιχειρούν, και εμείς αμφιβάλλουμε πολύ αν θα το καταφέρουν τελικά, είναι να βάλουν μια τάξη στην διάλυση που επικρατεί στον κρατικό χώρο της υγείας και να βάλουν το μηχανισμό των νοσοκομείων, των κέντρων υγείας, ή των πρωτοβάθμιων μονάδων περίθαλψης να δουλέψει αποδοτικά και συγκρίσιμα με τον ιδιωτικό τομέα. Μια τάξη που έχει πεθάνει εδώ και χρόνια, ξεκινώντας την πορεία του θανάτου της από την εποχή που άρχισε να εφαρμόζεται το ΕΣΥ. Αυτό όπως προείπαμε ανέβαινε όχι μόνο τους κομματικούς του ΠΑΣΟΚ στις διοικήσεις των νοσοκομείων, αλλά και τους ανθρώπους του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ. Αυτό το πέτυχε με τις διατάξεις για την συμμετοχή των εργαζομένων ή άλλων κοινωνικών φορέων σε κάθε όργανο που ασκούσε εξουσία σε κάποιον τομέα του συστήματος παροχής περίθαλψης.

Ο Παπαδόπουλος με τα μέτρα του θέλει το κράτος να ελέγχει όσο χώρο υγείας του αντιστοιχεί, αλλά δεν θέλει τον έλεγχο να τον μοιράζεται με τις πιο αντιδραστικές συντεχνίες. Δεν είναι τυχαίο ότι το ψευτοΚΚΕ χτυπά τους άξονες με βασικό επιχειρήμα ότι πρόκειται για μια αυταρχική επίθεση της κυβέρνησης και ότι επιχειρείται η άλωση της δημόσιας υγείας από την ιδιωτική επιχειρηματική δραστηριότητα.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ

Η καρέκλα των σοσιαλφασιστών, που εδώ και 20 χρόνια έχουν καθίσει στο σβέρκο των κινέζικων μαζών, τρίζει επικίνδυνα. Ο κινέζικος λαός, με πλούσιες επαναστατικές παραδόσεις, δεν είναι διατεθειμένος να υποστεί αδιαμαρτύρητα τη στυγνή καταπίεση μιας ολιγαρχικής, διεφθαρμένης κλίκας. Εργάτες, αγρότες, φοιτητές και δημοκράτες διανοούμενοι, εθνικές μειονότητες και θρησκευτικές ομάδες εξεγείρονται διαρκώς ενάντια στη σοσιαλφασιστική καταπίεση.

Στα μέσα Αυγούστου, οι αγρότες του χωριού Γιαντού στην επαρχία Ζιανγκξί εξεγέρθηκαν ενάντια στη βαριά φορολογία που επέβαλλαν η κυβέρνηση και οι τοπικοί άρχοντες. Οι 20000 αγρότες "συγκρούστηκαν με την αστυνομία και κατέστρεψαν τα σπίτια των τοπικών αρχόντων" (Ελευθεροτυπία, 2/9) με αποτέλεσμα τουλάχιστον ένας αγρότης να βρει το θάνατο και εκατό να τραυματιστούν. Η εξέγερση, που κράτησε 10 μέρες επεχτάθηκε στα γύρω χωριά. Τώρα οι τοπικές αρχές έχουν εγκαταστήσει 2000 αστυνομικούς στην περιοχή και ανακρίνουν τους αγρότες. Σύμφωνα με τη Μοντ (1-9): "Η οργή των χωρικών κλιμακώθηκε από την απόφαση των τοπικών στελε-

χών να απαγορεύσουν τη διανομή του βιβλίου με τίτλο "Ο Φίλος των χωρικών", που έδινε όλες τις πληροφορίες παρμένες απ' τις κεντρικές αρχές για να ελαφρύνουν τους φόρους στην ύπαιθρο". Ο αντίχτυπος της εξέγερσης ήταν τέτοιος που οι σοσιαλφασίστες δε μπόρεσαν να την κρατήσουν μυστική. Έτσι ο Ζιανγκ Ζεμίν αναγκάστηκε να δηλώσει στο CBS ότι "στις ταραχές του 1989 καταλαβαίναμε αληθινά το πάθος των φοιτητών που καλούσαν για περισσότερη δημοκρατία και ελευθερία". Ποιός; Ο Ζιανγκ Ζεμίν που σαν τότε ηγετικό στέλεχος του στρατού έδωσε εντολή για να σφαχτούν πάνω από χίλιους δημοκράτες στο Πεκίνο.

Η Κίνα συντηράσεται από αγροτικές εξεγέρσεις τις οποίες πυροδοτεί το νέο φεουδαρχικό σύστημα των υψηλών τοπικών φόρων, η κεντρική φορολογία, το χαμηλό βιοτικό επίπεδο, οι δυσκολίες των μικρών αγροκτημάτων καθώς και η διαφθορά των ιθυνόντων. Αυτή η εξέγερση δείχνει ότι τα διδάγματα του Μάο Τσε Τουνγκ βρίσκονται βαθιά ριζωμένα στην καρδιά του κινέζικου λαού.

ΟΙ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΜΚΟ

Στις χώρες του σοσιαλφασισμού τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα καταπατούνται βάνουσα. Τα καθεστώτα τέτοιων χωρών, συχνά τσιράκια του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού, δεν επιτρέπουν την έκφραση καμιάς διαφωνίας στο εσωτερικό τους. Αλλά δε σταματούν εκεί: Μέσα από τον ΟΗΕ και τα διεθνή φόρα μπορούν να περιορίζουν τις φωνές διαμαρτυρίας σε οποιοδήποτε σημείο του πλανήτη. Ιδιαίτερα ενοχλούν τους φασίστες οι διαμαρτυρίες ορισμένων μη κυβερνητικών οργανώσεων.

Μία τέτοια ΜΚΟ είναι η αμερικάνικη "Freedom House" που διαπίστωσε σε αναφορά της στον ΟΗΕ ότι χώρες σαν την Κίνα, την Κούβα και το Σουδάν δεν είναι δημοκρατικές. Η κινέζικη κυβέρνηση κατηγορήσε τη "Freedom House" γιατί καλεί "αντικινέζικα στοιχεία" σε διάλογο και τη γραμματεία του ΟΗΕ ότι "έχει προσφέρει τις υπηρεσίες των διερμηνέων της στο διάλογο", ενώ ο ρώσος αντιπρόσωπος ζήτησε να μάθει με ποια κριτήρια διατυπώνει η "Freedom House" τέτοιες κρίσεις (Μοντ, 18/9).

Άλλο παράδειγμα είναι αυτό της φιλελεύθερης ΜΚΟ "Ριζοσπαστικό Υπερεθνικό Κόμμα" (PRT) που κατηγορήθηκε άδικα από τη Ρωσία ότι διεξάγει λαθρεμπόριο ναρκωτικών. Παρόλο που η οργάνωση διέψευσε τις κατηγορίες απειλείται με τρία χρόνια παύση από τη συμβουλευτική της λειτουργία στην Επιτροπή των ΜΚΟ του ΟΗΕ. Ο ρώσος αντιπρόσωπος δήλωσε ότι "η παύση του PRT θα μπορούσε να καταστεί μια προειδοποίηση ότι όλες οι ΜΚΟ συμμορφώνονται με τις αρχές της απόφασης 199631 που της διέπουν και το Χάρτη του ΟΗΕ".

Ακόμη, στις 4 Ιούνη 1999, επέτειο της σφαγής στην Τιεν Αν Μεν, η κινέζικη δημοκρατική οργάνωση "Human Rights in China" δεν έγινε δεκτή σαν αναγνωρισμένη από τον ΟΗΕ οργάνωση, με το σκεπτικό ότι επειδή αποτελείται από Κινέζους, χρειάζεται πρώτα η συγκατάθεση του Πεκίνου. Αυτό δεν θα γινόταν ποτέ, αν δεν κυριαρχούσε στη Συνέλευση ένα μέτωπο φασιστικών χωρών όπως είναι η Ρωσία, το Ιράν, η Κίνα, το Πακιστάν κ.ά. Το ίδιο μέτωπο βοήθησε την Κίνα τον Απρίλη του 1999 να αποφύγει κάθε επίπληξη για τις παραβιάσεις βασικών ελευθεριών. Κάποιες μη κυβερνητικές οργανώσεις μπορούν να φέρνουν μάρτυρες όταν μιλούν στην Επιτροπή ή την υποεπιτροπή των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Στις 18 Αυγούστου σε συνεδρίαση της υποεπιτροπής στη Γενεύη "η Κούβα πρότεινε την περικοπή του χρόνου ομιλίας και τον περιορισμό του αριθμού των αντιπροσώπων κάθε ΜΚΟ σε επτά. Με 2012 ΜΚΟ με αναγνωρισμένο συμβουλευτικό ρόλο, η πρόταση είχε ήδη βρεθεί. Στην πραγματικότητα ο ΟΗΕ δέχθηκε έναν αυξημένο αριθμό ΜΚΟ οι οποίες δεν φέρουν παρά μόνο όνομα, και υπερασπίζονται τις θέσεις της κυβερνήσεώς τους που τους απαγορεύουν να είναι ανεξάρτητες" (στο ίδιο). Τέτοια οργάνωση στην Ελλάδα είναι η Νέα Γενιά. Στη συγκεκριμένη συνεδρίαση οι σοσιαλφασίστες πέτυχαν να περιορισθεί ο χρόνος των συζητήσεων και ομιλιών από 4 σε 3 βδομάδες, και την άρνηση της υποεπιτροπής να δεχθεί από τώρα και στο εξής αποφάσεις που αφορούν την κατάσταση συγκεκριμένων χωρών.

Ο σοσιαλφασισμός μιλά εξ ονόματος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ενώ την ίδια στιγμή τα καταπατά φιμώνοντας παράλληλα κάθε δημοκρατική φωνή αντίστασης.

Ο ΚΛΙΝΤΟΝ ΠΑΓΩΝΕΙ ΤΟ ΑΝΤΙΒΑΛΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ο ρωσόφιλος Κλίντον είχε πριν λίγο καιρό προτείνει την ανάπτυξη ενός αμερικάνικου σχεδίου αντιπυραυλικής άμυνας, μόνο και μόνο για να χτυπήσει ένα πιο αποτελεσματικό σχέδιο που επεδίωκε το Πεντάγωνο. Το σχέδιο του Κλίντον μπορούσε να αποτρέψει πυραυλικές επιθέσεις των τριτοκοσμικών τραμπούκων, όπως της Β. Κορέας, αλλά όχι ρώσικες και κινέζικες επιθέσεις.

Τώρα ο Κλίντον δηλώνει ότι κάθε σχέδιο αντιπυραυλικής άμυνας αναβάλλεται, με το επιχείρημα ότι κάποιες χώρες που αντιδρούν σ' αυτό και δεν υπάρχει η κατάλληλη τεχνολογία. Σε ομιλία του στο Πανεπιστήμιο της Τζορτζτάουν δήλωσε: "Ο επόμενος πρόεδρος, που θα πάρει την απόφαση, θα πρέπει να αποφύγει να προκαλέσει την ενδυνάμωση της πυρηνικής ικανότητας σε περιφερειακό επίπεδο - που είναι ήδη επικίνδυνη - από την Κίνα μέχρι τη Νότια Ασία" (Ελευθεροτυπία, 4/9). Δηλαδή προσπαθεί να βάλει εμπόδια και στον επόμενο πρόεδρο, στην περίπτωση που αυτός θα είναι ο Μπους που είναι διατε-

θιμένος να αντιπαρατεθεί στους κινέζους και ρώσους φασίστες, να προχωρήσει με το σχέδιο της αντιβαλλιστικής άμυνας.

Η Μαντλίν Όμπραϊτ που αρχικά είχε υποστηρίξει το σχέδιο, συμμερίστηκε την άποψη του Κλίντον, ενώ τόσο η Ρωσία και η Κίνα βέβαια, αλλά και η Αγγλία, η Γαλλία, η Γερμανία και η Ιταλία επικρότησαν την ενέργεια.

Λίγες μόλις μέρες πριν, η Μόσχα υποσχέθηκε στην κυβέρνηση του Ουζμπεκιστάν στρατιωτική βοήθεια και εξοπλισμό αξίας 30 εκατ. Δολλαρίων για την "εκκαθάριση των ισλαμιστών τρομοκρατών". Σκοπεύει επίσης να εγκαταστήσει στρατιωτική βάση στο Τατζικιστάν.

Κι ενώ η Ρωσία ενισχύει στρατιωτικά τη θέση της, η αμερικάνικη αστική τάξη υπονομεύεται από το γουρουνίσιο δέος της μπροστά στον ανατολικό φασιστικό άξονα Ρωσίας-Κίνας και τον συνεπή υποστηρικτή αυτού του άξονα Κλίντον.

ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ: κόμματα του στρατού και της αστυνομίας

Στα τέλη Αυγούστου ψηφίστηκαν ομόφωνα από τη Βουλή τροπολογίες για αυξήσεις μισθών σε αξιωματικούς και υπαξιωματικούς του στρατού, καθώς και των Σωμάτων Ασφαλείας. Όπως διαβάσαμε στην Ελευθεροτυπία (28/8/2000), οι βουλευτές της ΝΔ ζήτησαν οι τροπολογίες αυτές να έχουν αναδρομική ισχύ για τους προηγούμενους έξι μήνες, "ενώ οι εισηγητές των δύο άλλων κομμάτων του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, επισήμαναν πως οι αυξήσεις δεν είναι αρκετές, τουλάχιστον για τα κατώτερα στρώματα των Σωμάτων Ασφαλείας".

Την ίδια εποχή που τα εργατικά μεροκάματα πέ-

φτουν διαρκώς, η αύξηση των μισθών των καρναβάνων και των αστυνομικών αποτελεί οικουμενικό αίτημα όλων των κομμάτων και πραγματοποιείται με τη στήριξη τους με πρωτοστάτες το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ, ενώ οι αυξημένοι αυτοί μισθοί γιγαντώνουν το δημόσιο έλλειμμα. Σε τελική ανάλυση αποκαλύπτεται ότι τόσο το ψευτοΚΚΕ όσο και ο ΣΥΝ εξυπηρετούν τα συμφέροντα των χειρότερων τμημάτων της κρατικής υπαλληλίας, που αποτελούν εργαλεία των σοσιαλφασιστών για να φέρουν στην Ελλάδα τα ναζιστική δικτατορία και τον πόλεμο.

ΕΡΓΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 5

τον περιφρονεί και τον εξαπατάει.

- Πρέπει να συμπαρασταθούμε στο αίτημα των υπερχρεωμένων επιχειρήσεων να πληρώσουν μόνο τα χρέη τους στα ασφαλιστικά ταμεία και να παραγραφούν τα υπέρογκα πρόστιμα που τους επιβάλλουν, γιατί δεν συμφέρει τη Ζώνη να κλείσουν τόσες επιχειρήσεις. Μαγαζί όμως που δεν τηρεί τη σύμβαση και δεν πληρώνει τα μεροκάματα στις ημερομηνίες που πρέπει δεν θα μπορέσει να δουλέψει αν δεν συμμορφωθεί.

Τέλος ήρθε ο καιρός για ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΖΩΝΗΣ. Δεν έχει καμία δουλειά ο μεταλλεργάτης της Ζώνης να είναι στο ίδιο σωματείο με τις καθαρί-

στριες της ΕΛΣΑ και της ΝΤΟΜΟΥΣ. Αυτό συμφέρει μόνο τον Πουντίδη και την κλίκα του, γι' αυτό πρέπει να αλλάξουμε το καταστατικό, για να αποφασίζει επιτέλους η Ζώνη ποια διοίκηση θέλει.

Συνάδελφοι,

Τέρμα στη μοιρολατρία ότι ο Πουντίδης δεν πέφτει και η Ζώνη δε σώνεται. Στο χέρι μας είναι να τα αλλάξουμε όλα, κι εμείς είμαστε αποφασισμένοι να το παλέψουμε γερά.

Ελάτε μαζί μας και θα νικήσουμε. Ακόμα και αυτοκράτορες γκρέμισαν από τα άλογά τους οι λαοί όταν το πίστεψαν και νικήθηκαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΑΠΛΕΚΟΜΕΝΑ

(που δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία, 5/9)

Η γενική καταγγελία της διαπλοκής ουσιαστικά καλύπτει τον Κόκκαλη. Η διαπλοκή είναι μια ακόμα λεζούλα που περιγράφει τη γνωστή ισχύ του μεγάλου κεφάλαιου μέσα στους ιδεολογικούς και οικονομικούς μηχανισμούς του σύγχρονου αστικού κράτους, ακόμα και του πιο δημοκρατικού.

Κρύβοντας τον Κόκκαλη μέσα στο πλήθος των υπόλοιπων ισχυρών κεφαλαιοκρατών οι "αντι-διαπλεκόμενοι" αποσιωπούν το ανατολικό μαφιόζικο-ολιγαρχικό τύπο σκάνδαλο ότι ΕΝΑΣ και μόνο ΕΝΑΣ κεφαλαιοκράτης: α) γεννήθηκε αποκλειστικά με εντολή και προστασία της κρατικής εξουσίας (ενός πανίσχυρου πολιτικά πυρήνα της) και μάλιστα μέσα από σκοτεινούς δεσμούς με τις ανατολικές μυστικές υπηρεσίες, β) γιγαντώθηκε αποκλειστικά χάρη στην απομύζηση της κρατικής ιδιοκτησίας δίχως δηλ. να ενταχθεί ποτέ στον έλεγχο του αστικού οικονομικού ανταγωνισμού, γ) καταβροχθίζει με κλιμακούμενους ρυθμούς όλα τα νευρικά γάγγλια της παραγωγικής, της διοικητικής ακόμα και της κοινωνικής ζωής (π.χ. ποδόσφαιρο) με στόχο να επιβάλλει το οικονομικό μονοπώλιο του πολιτικού μηχανισμού που εκπροσωπεί.

Το ζήτημα Κόκκαλη είναι στο βάθος ο κίνδυνος της πολιτικής δικτατορίας από το καθεστώς που τον εκτρέφει.

Η ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ INTERNET ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ:
<http://www.compulink.gr/antinazi>
NEO E-MAIL : antinazi@compulink.gr

ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΦΟΡΤΗΓΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η απόφαση του ΟΠΕΚ στη Βιέννη στις 10 του Σεπτεμβρίου να αυξήσει την παραγωγή του αργού κατά 800.000 βαρέλια ημερησίως ήταν αναμενόμενη.

Έχουμε γράψει ότι η σημερινή ηγεσία του ΟΠΕΚ, στην οποία κυριαρχεί η γραμμή του μετώπου Βενεζουέλας - Ιράν - Ιράκ και η οποία στηρίζεται πολιτικά αλλά και πρακτικά - με μείωση της παραγωγής του αργού πετρελαίου - από τη Ρωσία, δεν ήταν διατεθειμένη να οξύνει την κρίση του πετρελαίου σε ένα ύψος που θα δημιουργούσε προβλήματα στην οικονομία των ΗΠΑ. Αυτό γιατί αυτή τη στιγμή από την κατάσταση της αμερικάνικης οικονομία κρίνεται σε μεγάλο βαθμό η εκλογή του ρωσόφιλου Γκορ στην προεδρία. Το κέντρο της επιχειρηματολογίας Κλήντον - Γκορ βρίσκεται στους ψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας των ΗΠΑ τα τελευταία χρόνια.

Έτσι λοιπόν χωρίς αντιδράσεις από τους σκληρούς του ΟΠΕΚ και το αληθινό πολιτικό αφεντικό τους, τη Ρωσία, πέρασε η γραμμή της αύξησης της παραγωγής που πρακτικά σημαίνει αύξηση της παραγωγής της μόνης χώρας του ΟΠΕΚ που είχε πραγματικά περιθώρια να αυξήσει την παραγωγή της, ενώ οι υπόλοιπες σχεδόν βρίσκονται στο όριο τους. Αναφερόμαστε εδώ στη Σαουδική Αραβία που μάλιστα, για να μην δημιουργήσει από μόνη της προβλήματα δέχτηκε ιδιαίτερες πιέσεις από την προεδρία Κλήντον να κρατήσει μια πιο "γενναϊόδορη" γραμμή από εκείνη που κρατούσε ως τα σήμερα.

Όμως, σύμφωνα με τους ειδικούς αυτή η αύξηση της παραγωγής (που ισοδυναμεί με το 3% της συνολικής παραγωγής) δεν μπορεί να αντανάκλασει γρήγορα στην αύξηση της προσφοράς του αργού στις διεθνείς αγορές, οπότε και στην πτώση των τιμών. Χρειάζονται περίπου τρεις ή τέσσερις βδομάδες να βρεθεί στην κατανάλωση το πετρέλαιο που παράγεται σήμερα. Επιπλέον το ποσοστό του 3% είναι πολύ μικρό για να καλύψει μια συσσωρευμένη πελώρια ζήτηση που δεν είναι μόνο η ζήτηση για την άμεση κατανάλωση αλλά και η ζήτηση για τον σχηματισμό των αποθεμάτων. Σήμερα για παράδειγμα τα αποθέματα των βιομηχανικών χωρών σε πετρέλαιο θέρμανσης είναι πεσμένα κατά 40% σε σχέση με τα αντίστοιχα της ίδιας εποχής πέρυσι.

Γίνεται γι' αυτό λόγος από τους ίδιους τους πετρελαιοπαραγωγούς ότι οι πετρελαϊκές τιμές δεν θα πέσουν ουσιαστικά πριν το τέλος του χρόνου εφ' όσον συνεχιστεί ο σημερινός ρυθμός παραγωγής. Βέβαια καλό θα ήταν να είναι κανείς επιφυλακτικός με τέτοιου είδους εκτιμήσεις όταν είναι γνωστό ότι μια από τις πιο σκοτεινές και ασαφείς σχέσεις είναι εκείνες ανάμεσα στις παγκόσμια διαθέσιμες προς πώληση ποσότητες πετρελαϊκών παραγωγών και τις ζητούμενες την ίδια στιγμή. Αλλά ακόμα και αυτή η σχέση αν ήταν γνωστή, υπεισέρχεται τόσο έντονα σε αυτή την πρώτη ύλη η χρηματιστηριακή σπέκουλα και οι πολιτικές σχετικά με τα αποθέματα που είναι αδύνατο να προβλέψει κανείς κοντοπρόθεσμα την τιμή της.

Ωστόσο η κρίση που περνάμε έχει δώσει για μια ακόμα φορά στις καταναλωτικές χώρες το αναντίρητο μάθημα ότι ανεξάρτητα από τις

χρηματιστηριακές σπέκουλες και την πολιτική των αποθεμάτων που ακολουθούν κράτη και εταιρείες, οι τιμές του πετρελαίου εξαρτώνται μακροπρόθεσμα από τη δυνατότητα που έχουν λίγοι παραγωγοί να ενώνονται και να εκβιάζουν όλο τον πλανήτη αυξάνοντας τη γαιοπρόσδο τους σε τεράστια ύψη και μάλιστα κατά βούληση. Αν αυτή η δυνατότητα συνδυαστεί με το γεγονός ότι τα κράτη γαιοκτημονες, εισοδηματίες του πετρελαίου - ή αλλιώς ραντιέρηδες - είναι συνήθως φασιστικά δεμένα πολιτικά με το νεοναζιστικό άξονα Ρωσίας - Κίνας, τότε καταλαβαίνει κανείς πόσο τεράστια σημασία πρέπει να δώσουν οι λαοί όλου του κόσμου σ' αυτό το μονοπώλιο που ελέγχει ένα βασικό όρο της ύπαρξής τους.

Η πρώτη στοιχειώδης πολιτική απάντηση σ' αυτό το μονοπώλιο είναι η αντίσταση των λαών στη ρώσικη στρατιωτική μηχανή που όχι μόνο ηγείται αυτής της παγκόσμιας ένωσης των ραντιέρηδων αλλά έχει η ίδια λιώσει κάτω από τις ερπύστριές της ένα μικρό αριθμητικά αλλά μεγάλο σε ψυχή ηρωικό λαό, τον τεσσεσένικο, ο οποίος είχε την ατυχία να βρεθεί στο δρόμο της προς τις θάλασσες του μαύρου χρυσού που βρίσκονται κάτω από την Κασπία. Η δεύτερη στοιχειώδης απάντησή των λαών πρέπει να είναι η ανάπτυξη της πιο ακίνδυνης για την υγεία, της πιο τεχνολογικά ανεπτυγμένης και γι' αυτό της πιο ασφαλούς τελικά μορφής ενέργειας που είναι η πυρηνική. Η επιβίωση των ανεπτυγμένων μη πετρελαιοπαραγωγών χωρών του πλανήτη εξαρτάται στρατηγικά από την πυρηνική ενέργεια.

Όμως ο ίδιος ο νεοναζιστικός άξονας που οργανώνει πολιτικά το μονοπώλιο των ραντιέρηδων, είναι που εμποδίζει κάθε στροφή στην πυρηνική ενέργεια μέσω του οικολογικού μεσαίωνα που καθοδηγεί, όπως καθοδηγεί και κάθε άλλη μορφή ιδεολογικής και πολιτικής καθυστέρησης στον πλανήτη. Οι τελευταίες μάλιστα κινητοποιήσεις των μεταφορέων στην Ευρώπη μας έδειξαν ότι είναι σε θέση αυτό το ίδιο πολιτικό κέντρο να στρέψει τους λαούς της Ευρώπης όχι κύρια ενάντια στους διεθνείς ραντιέρηδες του πετρελαίου, αλλά κύρια ενάντια στις κυβερνήσεις τους.

Η ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΟΡΟΥΣ

Είναι χαρακτηριστικό το θράσος

της Βενεζουέλας και των άλλων αντιδυτικών που πέρασαν στον ΟΠΕΚ τη θέση ότι δεν φταίει ο ΟΠΕΚ για την αύξηση των τιμών, αλλά η σπέκουλα των εταιρειών πετρελαίου και πάνω από όλα οι ψηλοί φόροι που προσθέτουν πάνω από την τιμή του διυλισμένου προϊόντος οι κυβερνήσεις σε βάρος του καταναλωτή. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλα τα φερέφωνα, θελημένα ή αθέλητα, του ρώσικου σοσιαλิมπεριαλισμού παντού αλλά και στη χώρα μας, αναπαράγουν αυτό τον ισχυρισμό σαν υπέρτατη αλήθεια και κάλυψαν με αυτόν τις ευθύνες κύρια του καρτέλ του πετρελαίου για τη σημερινή ακρίβεια που συντρίβει τον καταναλωτή στην Ευρώπη.

Αυτή η προπαγάνδα επικαλείται το πραγματικό γεγονός ότι στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες το ποσοστό του φόρου μπορεί να ξεπερνάει το μισό της τιμής καταναλωτή και να φτάνει ακόμα και στο 75% (στην περίπτωση της Βρετανίας). Καλεί λοιπόν ο ΟΠΕΚ τις κυβερνήσεις να μειώσουν αυτό το φόρο οπότε θα μειωθεί η τιμή για τον καταναλωτή ή έστω θα εξουδετερωθεί η αύξηση της τελικής τιμής που προκαλεί η αυξημένη τιμή με την οποία οι χώρες του ΟΠΕΚ πουλάνε το ακατέργαστο πετρέλαιό τους. Μπορούν δηλαδή σύμφωνα με αυτή την προπαγάνδα να βολεύονται και οι λαοί του Βορρά και οι ραντιέρηδες του Νότου.

Όμως όλοι ξέρουν ότι οι φόροι που μπαίνουν στην κατανάλωση από ένα κράτος είναι μια ποσότητα χρήματος που αφαιρείται από το συνολικό παραγόμενο εισόδημα μιας χώρας και διανέμεται στη συνέχεια στους διάφορους τομείς της παραγωγής και της κατανάλωσης και τις διάφορες τάξεις, με έναν ταξικά προσδιορισμένο τρόπο. Αυτή η ποσότητα λοιπόν που σε τελική ανάλυση αφαιρείται από το εθνικό προϊόν φανερώνεται στο έθνος και με αυτή την έννοια ούτε προσθέτει ούτε αφαιρεί τίποτα από αυτό. Εκείνο που κάνει τελικά είναι να αλλάζει τους οικονομικούς και ταξικούς συσχετισμούς στο εσωτερικό της χώρας, όπως θα διαμορφώνονταν αυθόρμητα, δηλαδή δίχως την επιβολή αυτών των φόρων. Αυτή η φορολόγηση και αυτή η διανομή είναι λοιπόν σε τελευταία ανάλυση ένα ζήτημα εσωτερικής ταξικής πάλης. Αυτή η πάλη όμως δεν μπορεί να κρύβει το γεγονός ότι κάθε αύξηση της τιμής του αργού που προκύπτει από την πολιτική των ραντιέρηδων του πετρελαίου αφαιρεί από το σύνολο του παραγόμενου προϊόντος της δοσμένης χώρας, δηλαδή εξωτερικά, ένα μικρό ή μεγάλο ποσό που δεν ξαναγυρίζει στη χώρα (εννοούμε σαν ιδιοκτησία της). Οι ταξιτζήδες της Αγγλίας μπορούν δηλαδή να διαπληκτίζονται όσο θέλουν με την κυβέρνηση του εκπροσώπου της μεγαλοαστικής τάξης Μπλερ, αλλά αυτό έχει να κάνει απλά με μια μοιρασιά παραγόμενου προϊόντος, τελικά προϊόντος εργατικής δουλειάς, από το οποίο οι ραντιέρηδες του πετρελαίου έχουν αφαιρέσει ήδη ένα σεβαστό κομμάτι. Μπορεί βέβαια οι κνιτοειδείς οι-

κονομολογούντες κάθε είδους να αντιτείνουν εδώ ότι το προϊόν που διανέμεται με αυτόν τον τρόπο στην Αγγλία είναι προϊόν που έχει παραχθεί από τους εκμεταλλευόμενους των αγγλικών ή άλλων πολυεθνικών σε άλλα μέρη του κόσμου. Όμως ούτε αυτό το γεγονός μπορεί να αποκρύψει το πιο σημαντικό, δηλ. ότι κανένας εκμεταλλευόμενος του πλανήτη δεν έχει λόγους να δώσει ένα κομμάτι του προϊόντος της δουλειάς του στους ραντιέρηδες του πετρελαίου, ιδιαίτερα στο βαθμό που αυτοί, σαν ραντιέρηδες, είναι το χειρότερο είδος εκμεταλλευτών που υπάρχει στον σύγχρονο κόσμο, πράγμα που επιβεβαιώνεται από τον φασισμό στον οποίο ρέπει πάντα η κρατική εξουσία των ραντιέρηδων του πετρελαίου.

Η πρώτη λοιπόν σοβαρή πολιτική αντίθεση ενός λαϊκού κινήματος με συνέλιξη στην Ευρώπη θα ήταν να καταγγείλει αυτή την αντίληψη που κυριαρχεί στον ΟΠΕΚ ότι αυτός μπορεί να σηκώνει την τιμή του πετρελαίου του στην ουσία όσο θέλει, ενώ η τιμή της παραγωγής αυτού του προϊόντος συν ένα σεβαστό από ποσοστό γαιοπροσόδου, αναπόφευκτης στον καπιταλιστικό ανταγωνισμό, δεν μπορεί να ξεπερνάει αυτό που οι ειδικοί αστοί του πετρελαίου ονομάζουν "δίκαιη τιμή" και που την εκτιμούν γύρω στα 22 δολάρια για το αργό.

Μόνο αν ξεκαθαρίσουμε με αυτές τις βδέλες, που είναι οι ραντιέρηδες του νεοναζιστικού άξονα, έχουμε το δικαίωμα να ασχοληθούμε με την εσωτερική ταξική πάλη στις ανεπτυγμένες χώρες που τώρα εκτυλίσσεται μπροστά στα μάτια μας και να πάρουμε θέση γι' αυτού του είδους τη δίκαιη και άδικη πλευρά.

ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΩΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Σε όσο λοιπόν βαθμό ερευνησαμε τα αιτήματα των δύο πιο μεγάλων κινημάτων καταναλωτών πετρελαίου αυτών των ημερών, του γαλλικού και του αγγλικού, σχηματίσαμε την άποψη ότι το δικίο είναι μ' αυτούς που διαμαρτύρονται και όχι με τις κυβερνήσεις τους.

Οι φόροι στη Γαλλία και πιο πολύ στην Αγγλία όχι μόνο είναι τεράστιοι σε ποσοστό, αλλά μέσα από την αύξηση της τιμής του αργού μεγάλωσαν και σε όγκο. Αν υποθέσουμε για τις ανάγκες του παραδείγματος ότι σ' αυτές τις χώρες το αργό κοστίζει 100 δραχμές και ο φόρος άλλες 100 πριν την αύξηση, τότε με την αύξηση της τιμής από τον ΟΠΕΚ το αργό πήγε στις 150 δραχμές και ο φόρος στις 150. Δηλαδή όχι μόνο ο ΟΠΕΚ παίρνει από τον καταναλωτή σ' αυτές τις χώρες 50 δρχ., αλλά το κράτος, το αγγλικό ή το γαλλικό, δεν αρκείται να παίρνει από αυτόν πάλι 100 δραχμές, αλλά συνεχίζει με το ίδιο ποσοστό φορολόγησης και έτσι του παίρνει 150 δραχμές, δηλαδή άλλο ένα πενήντακο. Αντί δηλαδή να αφήνει την τιμή στις 250 δραχμές την πάει στις 300.

Οι καταναλωτές που αντέδρασαν πρώτοι σ' αυτό το διπλό νέο βάρος (δίχως καθόλου να καταγγείλουν

τους υπεύθυνους του πρώτου μισού του βάρους αλλά μόνο του δεύτερου εξ αιτίας ακριβώς της υπεροχής της διεθνούς σοσιαλιστικής προπαγάνδας παντού στα συνδικάτα), ήταν οι παραγωγικοί καταναλωτές πετρελαίου, δηλαδή αυτοί που το χρησιμοποιούν σαν πρώτη ύλη, δηλαδή οι ιδιοκτήτες φορτηγών. Το βασικό συνδικάτο που ξεκίνησε την κινητοποίηση στη Γαλλία, που έχει και το μεγαλύτερο όγκο φορτηγών, είναι συνδικάτο μεγάλων και μεσαίων καπιταλιστών που ο καθένας τους έχει κατά μέσο όρο 50 φορτηγά. Αυτό το συνδικάτο ανήκει στην MEDEF δηλαδή στον γαλλικό ΣΕΒ. Ακολούθησαν τα συνδικάτα των μεσαίων και μικρών φορτηγατζήδων. Αυτό το κίνημα νίκησε στα γρήγορα και ταπεινώσε τον Ζοσπέν που έκανε αρχικά τον σκληρό.

Νίκησε γιατί είχε μαζί του το συντριπτικό ποσοστό του 75% μέσα στην κοινή γνώμη παρ' όλο που ακολούθησε τη μέθοδο να αποκλείσει τα διυλιστήρια. Όμως δεν επρόκειτο εδώ για ομηρία του λαού ακριβώς επειδή οι πολιορκητές των διυλιστηρίων είχαν μαζί τους αυτό το 75%. Και το είχαν επειδή είχαν μαζί τους όλους τους ΙΧήδες της Γαλλίας. Όλοι αυτοί σκέφτηκαν ότι δεν είναι λογικό, δίκαιο και σωστό να πληρώνονται τόσο ακριβά οι μετακινήσεις του λαού με ΙΧ, χάρις το κόστος των εμπορικών και παραγωγικών μεταφορών. Αυτός είναι και λόγος που και στην Αγγλία, που ο κόσμος δεν σηκώνει την γενικά κνίτικη συνήθεια να του κλείνουν κάποιιο το δρόμο, η κοινή γνώμη ήταν επίσης με τους αυτοκινητιστές που έκαναν αποκλεισμό και ο Μπλερ πραγματικά τα χρειάστηκε. Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, αλλά και στο Βέλγιο όπου οξύνθηκε πολύ η σύγκρουση, και στη Γερμανία, ο πολιτικός παράγοντας εκείνος που έσπρωχνε τις κυβερνήσεις να μην ενδώσουν στο αίτημα των αυτοκινητιστών ήταν οι οικολόγοι. Παντού στην Ευρώπη οι οικολόγοι θέλουν υψηλή φορολογία βενζίνης για να περιορίσουν τη χρήση των ΙΧ και γενικά έχουν πετύχει το στόχο τους. Παντού όμως οι λαοί που θέλουν να μετακινούνται με αυτό το υπέροχο μέσο ελεύθερης μετακίνησης που είναι το ΙΧ, και γενικά το ι-διόκτητο μηχανοκίνητο, αρχίζουν να βαριούνται τους οικολόγους και να υποψιάζονται τι κρύβεται πίσω από το κήρυμά τους ενάντια στη μόλυνση του περιβάλλοντος, δηλαδή η αντιπάθειά τους στη σύγχρονη ζωή και στο σύγχρονο άνθρωπο, όπως αυτός διαπλάθεται από τις νέες κατακτήσεις της επιστήμης, της τεχνολογίας και της παραγωγής. Αυτή η παπαδοκρατία του 21ου αιώνα δοκίμασε αυτές τις μέρες μια μεγάλη δοκιμασία με τους φορτηγατζήδες και εκτέθηκε πολιτικά όσο κανείς άλλος στην κοινή γνώμη της βόρειας Ευρώπης. Κανείς δεν έχει δικαίωμα να βάζει τόσο ακριβά διόδια στη μετακίνηση, δηλαδή στην επικοινωνία

συνέχεια στη σελ. 3

Το ρώσικο σχέδιο για το '21

του Δημήτρη Λιθοξόου

Δημοσιεύουμε παρακάτω το τρίτο από μια σειρά άρθρων του Δημ. Λιθοξόου για το '21.

Αυτό εδώ, το πιο σημαντικό ως τώρα καταπιάνεται με το βασικό σχέδιο της Ρωσίας και καταφέρνει να το αναλύσει και να το φωτίσει λύνοντας ένα αίνιγμα που δεν μπορούσε να απαντηθεί όσο δεν γινόταν αποδεκτή η θέση για τον ρωσοκίνητο, φιλοτσαρικό και αντιδραστικό χαρακτήρα του '21.

Το αίνιγμα είναι γιατί η Ρωσία αρχίζει την εξέγερση από την Μολδοβλαχία αφού ξέρει σίγουρα ότι ο Μέτερνιχ δεν θα την δεχτεί, γιατί τόσο πρόθυμα και γρήγορα την αποκηρύσσει, και γιατί σχεδόν ταυτόχρονα ξεσπάει η ελληνική εξέγερση στο Νότο.

Ο Λιθοξόου εδώ εξηγεί την εισβολή του Υψηλάντη στη Μολδοβλαχία σαν αντιπερισπασμό της ρώσικης στρατιωτικο-διπλωματικής μηχανής στον κυρίως στόχο της που ήταν το ξεσκήνωμα του Μοριά, αλλά και σαν μέσο εξουμενισμού της Δύσης μέσα από την καταδίκη του δικού της Υψηλάντη, ώστε ανενόχλητη τελικά η Δύση και ανύ-

ποπτη να πέσει στο αυτοκτονικό λάθος της υποστήριξης του κινήματος του Μοριά.

Ακόμα περισσότερο, και αυτή είναι μια ανακάλυψη μεγάλης σημασίας, ο Λιθοξόου αποδεικνύει ότι η γενοκτονία των τούρκων αμάχων που διεκπεραίωσαν οι ρωσόδουλοι στο Μοριά ήταν βασικά μια προβοκάτσια, που είχε στόχο να προκαλέσει τις τούρκικες σφαγές των Χριστιανών στη Μικρά Ασία και τα νησιά, ώστε η τότε Δύση να επέμβει υπέρ των εξεγερμένων χριστιανών ορθόδοξων και η Ρωσία να φτιάξει το προτεκτοράτο της δίχως η Αγγλία, η Γαλλία και η Αυστρία όχι μόνο να ενοχληθούν αλλά αντίθετα να τη βοηθήσουν.

Οι μελετητές της σύγχρονης ρώσικης πολιτικής θα διαπιστώσουν τις συντριπτικές ομοιότητες του 21ου με τον 19ο αιώνα στα Βαλκάνια.

Τώρα ο πίνακας είναι παγκόσμιος και γι' αυτό πολύ πιο πολύπλοκος αλλά η βασική αρχή είναι ίδια: Η Ρωσία χτυπάει εξωτερικά τους πάντες μέσω των εχθρών της και ύστερα κερδίζει τους πάντες χάρη στα εσωτερικά της κρυμμένα στηρίγματα.

Τον Ιούλιο του 1820 ο Αλέξανδρος Α' και ο Καποδίστριας δίνουν εντολή στον Αλέξανδρο Υψηλάντη να προχωρήσει στο τελευταίο στάδιο προετοιμασίας της "ελληνικής επανάστασης".

Ο Υψηλάντης λαμβάνει επισήμως από τον τσάρο δίχρονη άδεια για "λουτροθεραπεία στο εξωτερικό". Στην πραγματικότητα ξεκινά για τη Βεσσαραβία όπου θα εργαστεί για τη στρατιωτική προπαρασκευή της εξέγερσης.

Μια σημαντική ιστορική μαρτυρία του ότι ο Υψηλάντης αναχώρησε όχι για "λουτροθεραπεία στην Ευρώπη" αλλά σε διατεταγμένη αποστολή, με ενδιαμέσο σταθμό τη Βεσσαραβία, μας παρέχει μία επιστολή της τσαρίνας Ελισάβετ γραμμένη τις μέρες εκείνες σε μία δεσποινίδα της αυλής της:

"Σας είμαι υπόχρεος, δεσποινίς, που με ειδοποιήσατε για την προσεχή αναχώρηση του Υψηλάντη. Αν και πια δεν έχω κανένα δέμα να του δώσω, θα ήμουν ενθουσιασμένη να τον αποχαιρετήσω και σας παρακαλώ να του πείτε να έρθει αύριο το μεσημέρι να με δει ή σ' όποια άλλη ώρα που θα του ταίριαζε. Όπως έβλεπα πως η αποστολή του ανεβάλλετο από μέρα σε μέρα, έδωσα το γράμμα μου για τον κόμητα Βιτγκεστάιν στη σύζυγό του, πριν από οχτώ περίπου μέρες".

Όπως προκύπτει λοιπόν από τα ανωτέρω, η τσαρίνα γνώριζε την "αποστολή" του Υψηλάντη και τη μετάβασή του στη

Βεσσαραβία (στη ρώσικη επαρχία που συνόρευε με τη Μολδαβία) όπου θα συναντούσε τον κόμη Βιτγκεστάιν, τον εκεί δηλαδή αρχιστράτηγο των ρωσικών στρατευμάτων. Δήλωνε μάλιστα "ενθουσιασμένη" με την αποστολή του.

Ο Υψηλάντης περνάει πρώτα από την Οδησό, πόλη με σημαντική ρωμαϊκή εμπορική παροικία και πολυπληθή τοπική Εφορία της Φιλικής. Εκεί λαμβάνει μια επιστολή του Αναγνωσταρά που τον πληροφορεί πως ο Μοριάς σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του μπορεί να αντιπαραθέσει 30.400 άντρες απέναντι σε μία δύναμη 12.800 μουσουλμάνων.

Στην Οδησό τον επισκέπτεται στις 22 Αυγούστου, ερχόμενος από την Πετρούπολη όπου έχει συναντηθεί με τον Καποδίστρια, ο γραμματέας του ρωσικού προξενείου της Πάτρας και στέλεχος της Φιλικής Ιωάννης Παπαρρηγόπουλος. Στη μεταξύ τους συζήτηση ο Υψηλάντης διατυπώνει τη σκέψη να κατέβει στο Μοριά και να κηρύξει από εκεί την "επανάσταση". Ο Παπαρρηγόπουλος είναι κάθετα αντίθετος. Υποστηρίζει πως το κίνημα πρέπει να ξεκινήσει από τη Μολδοβλαχία. Αυτό κατά τη γνώμη του παρουσίαζε τρία πλεονεκτήματα. Πρώτον, οι Οθωμανοί έχοντας σε απόσταση αναπνοής από τις εξεγερμένες παραδουνάβιες ηγεμονίες τη ρωσική στρατιά της Βεσσαραβίας, δεν θα μετακινούσαν τις δυνάμεις τους προς ένα εξεγερμένο νότο. Δεύτερον, ο Α-

λή πασάς των Ιωαννίνων υποψιαζόμενος, λόγω της γεωγραφικής γειννίασης Μολδοβλαχίας και Βεσσαραβίας, τη ρώσικη υποστήριξη προς το κίνημα, θα συνέχιζε με μεγαλύτερο πείσμα τον κατά της Πύλης αγώνα του. Και τρίτον, για τον ίδιο λόγο οι Μοραΐτες και οι Ρουμελιώτες θα εύρισκαν τη δύναμη να ξεσηκωθούν.

Αρχές Οκτωβρίου ο Υψηλάντης βρίσκεται στο Ισμαήλ της Βεσσαραβίας και συνεδριάζει με στελέχη της Φιλικής για τον τόπο και το χρόνο της εξέγερσης. Στη σύσκεψη αυτή παρευρίσκονται εκτός άλλων και οι Ξάνθος, Παπαφλέσσας, Περραιβός, Ίπατρος καθώς και ο διοικητής του ρώσικου στόλου στο Δούναβη Παπαδόπουλος Κορφινός.

Η σύσκεψη σχεδόν ομόφωνα αποφασίζει – σε πλήρη αντίθεση με όσα εξαιρετικά σημαντικά είχε υποστηρίξει ο Παπαρρηγόπουλος στον Υψηλάντη – να ξεκινήσει η εξέγερση από το Μοριά και συγκεκριμένα από τη Μάνη (όπως συνέβη και στα Ορλοφικά). Η εξέγερση έπρεπε να αρχίσει γύρω στις 10 Δεκεμβρίου. Γι' αυτό το λόγο ο Παπαφλέσσας αναλαμβάνει να μεταφέρει διαταγή προς το Φιλικό Γιώργο Πάνου στις Σπέτσες, σύμφωνα με την οποία έπρεπε να βρίσκεται μέσα σε έξι βδομάδες από τη σύνταξη της επιστολής ένα καλά αρματωμένο καράβι στην Τεργέστη για να παραλάβει τον Αλέξανδρο Υψηλάντη και να τον μεταφέρει στη Μάνη.

Ταυτόχρονα οι αρματωλοί και μέλη της Φιλικής Γιωργάκης Ολύμπιος και Σάββας Καμινάρης, έπρεπε ηγούμενοι ενός μισθοφορικού στρατού να προχωρήσουν στα τέλη Νοεμβρίου σε κίνημα αντιπερισπασμού στη Μολδοβλαχία. Έπρεπε επίσης να επιδιωχθεί εξέγερση των Σέρβων.

Ο Παπαδόπουλος Κορφινός αναλάμβανε τη δημιουργία μικρού στόλου που θα δρούσε στο Δούναβη και τον Προύθο. Αρκετοί από τους παρευρισκόμενους πήραν εντολή να μεταβούν σε διάφορα μέρη της Ελλάδας για να προετοιμάσουν την εξέγερση. Ιδιαίτερο βάρος έπεσε στον Παπαφλέσσα που ως πληρεξούσιος του Υψηλάντη έπρεπε να πάει μετά τις Σπέτσες στο Μοριά και να προετοιμάσει το έδαφος.

Από το Ισμαήλ ο Υψηλάντης μεταβαίνει στην πρωτεύουσα της Βεσσαραβίας Κισίνοβο (ή Κισινιόφ) και εγκαθίσταται στο σπίτι της παντρεμένης με τον Κατακάζη αδελφής του, όπου το μετατρέπει σε αρχηγείο του. Ξαφνικά στις 24 Οκτωβρίου και ενώ ο μηχανισμός της Φιλικής έχει κινηθεί για την υλοποίηση των αποφάσεων της σύσκεψης του Ισμαήλ, ο Υψηλάντης ανακοινώνει ότι το σχέδιο ματαιώνεται. Το νέο σχέδιο προβλέπει να ηγηθεί ο ίδιος εξέγερσης στη Μολδοβλαχία και διασχίζοντας τα Βαλκάνια να κατέλθει στην Ελλάδα επικεφαλής των στρατευμάτων που θα συγκέντρωνε. Νέα ημερομηνία ορίζει τη 15η Νοεμβρίου αλλά σύντομα

ανακοινώνει νέα αναβολή για την ερχόμενη άνοιξη.

Τι μεσολάβησε όμως και άλλαξε το σχέδιο; Γιατί επιλέχθηκε η Μολδοβλαχία και όχι ο Μοριάς; Η απόφαση αυτή ήταν απόφαση του Υψηλάντη ή των ανωτέρων του;

Λεπτομέρειες του τελικού στρατιωτικού σχεδίου για την εξέγερση στη Μολδοβλαχία μας δίνει ο Νικόλαος Υψηλάντης (που θα λάβει μέρος στα επερχόμενα γεγονότα ως στρατιωτικός διοικητής) στα απομνημονεύματά του:

“Φυλάμε ακόμη”, γράφει, “τις γραπτές υποσχέσεις του προδότη Σάββα, που είχε αναλάβει να πάρει το *Giurgew* και το *Rustzuc*, να περάσει στη Βουλγαρία και να ξεσηκώσει εκεί τους χριστιανούς, να βοηθήσει να καταληφθεί το *Ada Cale* από τον καπετάν Γιωργάκη. Κατ’ αυτόν τον τρόπο ήταν αποφασισμένο, ο καπετάν Γιωργάκης, μόλις θα καταλάμβανε το *Ada Cale*, θα ξεσήκωνε το στρατιωτικό σώμα του *Tzerni George* στη Σερβία. Ο Σάββας έπρεπε να ξεσηκώσει τους Βουλγάρους. Οι Μαυροβούνιοι ήδη ενημερωμένοι όφειλαν, αμέσως μόλις μάθαιναν το νέο της εξέγερσεως αυτών των δύο επαρχιών, να προσπαθήσουν να ενωθούν μ’ αυτές. Ο καπετάν Φαρμάκης θα έμενε στη Βλαχία για να υποστηρίξει τον Θεόδωρο Βλαδιμιρέσκου ώσπου να πλησιάσουν οι Υψηλάνται και να μπουν στη Βλαχία, αφού θα είχαν ενισχυθεί από τον Καραβιά στη Φωξάνη. Τότε θα πήγαινε να ενωθεί μαζί τους και θα τον οδηγούσαν στη Ζιμνίτσα στο κτήμα τους, όπου, με τα πλοία που ήταν προετοιμασμένα θα διέσχιζαν το Δούναβη για να περάσουν στην άλλη πλευρά, αφήνοντας τον Θεόδωρο Βλαδιμηρέσκου, τον Χατζή-Πρόντανο (τους δύο Μακεδόνσκι κτλ.) στη Βλαχία για να καλύψουν τα νώτα τους και να χρησιμεύσουν συγχρόνως και για εφεδρεία. Χρήματα είχαν διατεθεί για όλα αυτά, τα πάντα ήταν έτοιμα, όλα είχαν πετύχει πλήρως, έγραψαν στους Υψηλάντες να περάσουν.”

Ούτε λίγο ούτε πολύ, ο Νικόλαος Υψηλάντης, υποστηρίζει ότι είχε προετοιμαστεί όχι απλά μία ελληνική αλλά μια πανβαλκανική εξέγερση κατά της

Πύλης. Από ποιόν; Από τον αδελφό του Αλέξανδρο; Ρουμάνοι, Βούλγαροι, Σέρβοι, Μαυροβούνιοι, Ρωμιοί και Αρβανίτες θα ακολουθούσαν τον Υψηλάντη εάν δεν πίστευαν ότι πίσω του βρίσκονται τα ρώσικα όπλα;

Ποιοι είχαν “διαθέσει” τόσα χρήματα για μια γενικευμένη αναταραχή στα Βαλκάνια, και ποιοι ήταν αυτοί που όταν θεώρησαν πως όλα ήταν έτοιμα “έγραψαν στους Υψηλάντες να περάσουν”;

Μήπως το γράμμα αυτό έφτασε στο Κισίνοβο, στα χέρια του Υψηλάντη, το απόγευμα της 17ης Φεβρουαρίου 1821, ημέρα Πέμπτη και το μετέφερε ταχυδρόμος από το Τροπάου, όπου βρισκόταν ο τσάρος και ο Καποδίστριας;

Κατά “φοβερή σύμπτωση”, ο Καποδίστριας που υποτίθεται ότι είχε να μάθει νέα του Αλέξανδρου Υψηλάντη από τότε που αυτός είχε πάρει άδεια για “λουτροθεραπεία στο εξωτερικό”, εκτός από υπουργός Εξωτερικών είχε αναλάβει προσωρινά και το υπουργείο Βεσσαραβίας!

Ο Υψηλάντης είχε κατά τη δική του έκφραση στήσει στην πρωτεύουσα της Βεσσαραβίας τη “σκηνή του πολέμου”. Συνομιλητής του ήταν η ανωτάτη ρώσικη στρατιωτική διοίκηση. Και όχι απλώς συνομιλητής του αλλά και συμπαραστάτης του. Ας σταθούμε σε ορισμένες μαρτυρίες που πιστοποιούν αυτό.

Ο κυβερνήτης της Βεσσαραβίας στρατηγός Ιβάν Ιζνόφ, ήταν ευνοϊκά διατεθειμένος απέναντι στον Υψηλάντη και το επιτελείο του, σύμφωνα με το ρώσο ιστορικό Αρς.

Ο διοικητής της 16ης μεραρχίας στρατηγός Μιχαήλ Ορλόφ ήταν προσωπικός φίλος του Υψηλάντη. Σε επιστολή προς τον πεθερό του στρατηγό Ραγιέφσκι έχει αποκάλυπτα διατυπώσει τη γνώμη και επιθυμία του: “Αν αφήναν τη 16η μεραρχία να απελευθερώσει την Ελλάδα αυτό δεν θα ήταν άσχημο. Έχω 16 χιλιάδες άνδρες υπό τα όπλα, 36 πυροβόλα και 6 συντάγματα Κοζάκων. Δεν μπορεί να αστειευτεί κανείς μαζί τους. Συντάγματα ένδοξα, πυρόλιθοι της Σιβηρίας. Το τούρκικο ατσάλι θα έσπαζε πάνω τους”. Η επιστολή αυτή έχει γραφτεί στις 9 Ιουλίου 1820. Την

εποχή δηλαδή που ο Υψηλάντης έπαιρνε επισήμως άδεια για “λουτροθεραπεία”, η ανωτάτη στρατιωτική ηγεσία συζητούσε ήδη το ενδεχόμενο ρωσο-τουρκικού πολέμου προς υποστήριξη της σχεδιαζόμενης εξέγερσης.

Ο Ξάνθος προμηθεύεται όπλα και κανόνια στο Ισμαήλ από το στρατηγό Τουσκόφ.

Λίγες μέρες μετά την είσοδο του Υψηλάντη στη Μολδοβλαχία και συγκεκριμένα στις 4 Μαρτίου, ο διοικητής της Οδησού Α. Λανζερόν πληροφορεί τον επιτελάρχη της δεύτερης ρωσικής στρατιάς του Νότου Π. Κισελιόφ ότι χορήγησε πάνω από 300 διαβατήρια σε εκείνους που πήγαιναν να καταταχθούν στα σώματα του Υψηλάντη.

Ο ίδιος δε ο Π. Κισελιόφ έγραφε στις 14 Μαρτίου στον Α. Ζακρέφσκη: “Τι εποχή είναι αυτή που ζούμε, αγαπητέ Ζακρέφσκη! Τι θαύματα γίνονται κι έχουν να γίνουν ακόμη! Ο Υψηλάντης πέρασε τα σύνορα και τ’ όνομά του έμεινε πια στους απογόνους. Οι Έλληνες διαβάζουν την προκήρυξή του και κλαίνε με λυγμούς και τρέχουν μ’ ενθουσιασμό να ταχθούν κάτω από τις σημαίες του. Ο Θεός να τον βοηθήσει στην ιερή υπόθεση, θα ήθελα να προσθέσω: και η Ρωσία”.

Από τις ιστορικές αυτές πληροφορίες προκύπτει λοιπόν ότι η στρατιωτική διοίκηση στη Βεσσαραβία περίμενε τη διαταγή του τσάρου για να υποστηρίξει ένοπλα το κίνημα του Υψηλάντη.

Αυτή ακριβώς περίμενε και ο Αλέξανδρος Υψηλάντης όταν στην πρώτη του προκήρυξη προς τους εξεγερμένους έγραφε: “κινήθειτε ω φίλοι και θέλετε ιδεί μίαν κραταιάν δύναμιν να υπερασπισθή τα δίκαια μας”.

Είναι επίσης χαρακτηριστικό το ότι ο Υψηλάντης στέλνει στις 23 Φεβρουαρίου, μέσω των ρώσων προξένων του Ιασίου και του Βουκουρεστίου, μήνυμα στο ρώσο πρεσβευτή στην Κωνσταντινούπολη Στρογκάνοφ που τον καλεί να “είναι άγρυπνος” και να διαμαρτυρηθεί σε περίπτωση που τα οθωμανικά στρατεύματα θα επιχειρήσουν να παραβιάσουν τις ρωσο-τουρκικές συνθήκες και να εισβάλλουν στις ηγεμονίες. Του στέλνει επίσης και έξι επιστο-

λές να παραδώσει σε στελέχη της Φιλικής στην Κωνσταντινούπολη, με τις οποίες ζητά να κινηθεί ο μηχανισμός της *Εταιρείας* και να προβεί σε πράξεις δολιοφθοράς στην Οθωμανική Πρωτεύουσα (να βάλουν φωτιά στην Πόλη, να βυθίσουν το στόλο και άλλα).

Το ότι πίσω από τον ίδιο και τη Φιλική Εταιρεία βρισκόταν η ρωσική κυβέρνηση, το αναφέρει αποκάλυπτα ο Αλέξανδρος Υψηλάντης σε επιστολή του στο σέρβο ηγεμόνα Μίλος Οβρένοβιτς. Η επιστολή αυτή, που κομιστής της ήταν ο Φιλικός Αριστείδης Παπάς, δεν έφτασε ποτέ στον προορισμό της, αλλά στα χέρια του σουλτάνου, ενοχοποιώντας έτσι ανοιχτά τον τσάρο και αποκαλύπτοντας τα σχέδιά του.

Για τον Αλέξανδρο Υψηλάντη προσωπικά όλα βαίνουν καλώς μέχρι τη στιγμή που ο Αλέξανδρος Α΄, που βρίσκεται στο συνέδριο στο Λέυμπαχ, παίρνει επιστολή του από το Ιάσιο γραμμένη στις 24 Φεβρουαρίου, με την οποία τον ενημερώνει επισήμως πως ηγείται κινήματος, για την απελευθέρωση των Ελλήνων, του υποβάλλει την παραίτηση του από το ρωσικό στρατό και του ζητά τη βοήθεια της Ρωσίας για να απαλλαχθεί η Ευρώπη από τα οθωμανικά “τέρατα”.

Σύμφωνα με τη διήγηση του Καποδίστρια στη Λουλού Τυρχάιμ, μόλις ο τσάρος διάβασε την επιστολή “πήδηξε από τη χαρά του και χειροκροτώντας είπε: μπράβο νεαρέ μου! Αυτό το ονομάζω εγώ: Ό,τι πρέπει! Έπειτα από μια ώρα πήγε ο τσάρος στον Μέττερνιχ και δυο ώρες αργότερα διέταξε τον Καποδίστρια να γράψει στον Υψηλάντη (στις 14 Μαρτίου) ένα κεραυνοβόλο γράμμα, όπου απεδοκίμαζε κατηγορηματικά τον Υψηλάντη και τον απειλούσε βαριά”.

“Φαίνεται” πως οι απειλές που εκτόξευσε ο Μέττερνιχ για την αντίδραση της Αυστρίας και των άλλων ευρωπαϊκών δυνάμεων, σε περίπτωση που η Ρωσία βοηθούσε τους εξεγερμένους, “υποχρέωσαν” τον τσάρο όχι μόνο να κρατήσει ουδέτερη στάση αλλά και να προβεί σε επίσημη “αποκήρυξη” του Υψηλάντη και του κινήματός του.

Ο Υψηλάντης όταν παρέλαβε

τη συνταγμένη από τον Καποδίστρια επιστολή “αποκήρυξης” του, αντίγραφο της οποίας είχε παραδώσει ο Στρογκάνοφ στο σουλτάνο, έμεινε εμβρόντητος. Δεν πίστευε στα μάτια του όταν διάβαζε πως “Ο Αυτοκράτωρ ουδεμίαν, ούτε αμέσως ούτε εμμέσως παρέξει υμίν συνδρομήν, διότι, επαναλαμβάνομεν λέγοντες, ήθελεν είσθαι ανάξιον αυτού το υποσκάπτειν τα θεμέλια της τουρκικής αυτοκρατορίας δια επονειδίστου και εγκληματικής ενεργείας μυστικής εταιρείας”.

Από υποψήφιος ηγεμόνας της Ελλάδας ο Υψηλάντης αισθάνεται να μετατρέπεται με μιας σε αποδιοπομπαίο τράγο. Μια βαθιά πίκρα προδοσίας τον πλημμυρίζει.

Αυτή ακριβώς τη βαθιά πίκρα θα εκφράσει αργότερα σε επιστολή του προς την κυρία Ραζουμόφσκι, όταν μετά τη συντριβή των ονείρων του, της γράφει από την Αυστρία: “Εάν θέλετε να σας γράφω και να μου γράφετε, μη μεταχειρίζεστε πια το όνομα του φίλου (: Καποδίστρια). Είναι μια λέξη που μου κάνει κακό. Το ξέρετε πολύ καλά, ότι είχα ένα φίλο. Ε! λοιπόν, θα φρίξετε... μ’ επρόδωσε!”.

Όταν ο Μέττερνιχ έγραφε στις 21/12/1821 στον πρεσβευτή του στην Πετρούπολη, πως είχε “πάνω από είκοσι αποδείξεις ότι ο Καποδίστριας και ο Υψηλάντης ασχολούνται ήδη από το 1819 με τη μελλοντική εξέγερση” και πως “τώρα βέβαια ο ένας θα κατηγορεί τον άλλο, ότι δεν έμεινε πιστός στη συμφωνία”, είχε εν μέρει δίκιο. Εν μέρει, γιατί ο Υψηλάντης τήρησε όσα είχε συμφωνήσει να κάνει.

Το σημαντικό ερώτημα που τίθεται σχετικά με την “αποκήρυξη” είναι αν ο Αλέξανδρος Α΄ και ο Καποδίστριας πίστευαν ότι η Αυστρία και οι άλλες δυτικές δυνάμεις θα επέτρεπαν στη Ρωσία να υποστηρίξει μία εξέγερση που είχε σχεδιάσει εκείνη για να προχωρήσει σε διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Αυτή τη σκέψη θα μπορούσαν να κάνουν αδαείς και αφελείς άνθρωποι. Ούτε όμως ο τσάρος, μήτε πολύ περισσότερο ο Καποδίστριας είχαν δείξει πως ήταν άνδρες με τέτοια χαρακτηριστικά. Η εμπειρία και η

ευφυΐα τους ήταν δεδομένη. Δεδομένη άρα, περισσότερο ή λιγότερο, θα πρέπει να είχαν και την αντίδραση του Μέττερνιχ.

Αν τα πράγματα έχουν έτσι, προκύπτει ένα σημαντικό ερώτημα. Το σχέδιο που νόμιζε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης για “ρώσικο σχέδιο” ήταν ολόκληρο το σχέδιο ή μόνο ένα τμήμα του; Και αν όχι ποιο ήταν το συνολικό σχέδιο των Αλεξάνδρου Α΄ - Καποδίστρια για το ’21;

Η ρώσικη στρατηγική αποσκοπούσε στη δημιουργία ενός ελληνορθόδοξου (:γκραικο-αρβανίτικου) κράτους-προτεκτοράτου στο νότιο άκρο της βαλκανικής. Ενός μικρού, τεράστιας όμως γεωπολιτικής σημασίας, μισοανεξάρτητου κράτους υποταγμένου στη ρώσικη πολιτική.

Τα γεωγραφικά όρια αυτού του κράτους τα περιγράφει επακριβώς ο Αλέξανδρος Υψηλάντης στην απαντητική επιστολή του προς τον τσάρο (στα τέλη Μαρτίου 1821), μετά την αποκήρυξή του. Ο Υψηλάντης θεωρώντας ότι, ως ελάχιστο για την έναρξη διαπραγματεύσεων με την Πύλη πρέπει “να ληφθεί η αυτονομία της Πελοποννήσου, όλης της Στερεάς και των Νήσων”, όχι μόνο υπενθυμίζει στον τσάρο ότι είναι μέτοχος της ρώσικης πολιτικής αλλά ταυτόχρονα του ζητά να τον αφήσει να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο.

Ο ρόλος όμως του Υψηλάντη στο ρώσικο σχεδιασμό ήταν διαφορετικός από αυτόν που τον είχαν κάνει να πιστέψει πως είχε.

Αυτό που απασχολούσε τον τσάρο και τον Καποδίστρια ήταν απ’ την αρχή να ξεσηκωθεί η Ελλάδα, να κατορθώσει δηλαδή η Φιλική να ξεγειρεί το Μοριά, τη Ρούμελη και τα νησιά. Όλες ωστόσο οι ειδήσεις απ’ την Ελλάδα οδηγούσαν στο ίδιο συμπέρασμα. Η Ελλάδα θα ξεσηκωνόταν μόνο αν πίστευε ότι η Ρωσία άρχισε τον πόλεμο κατά του σουλτάνου.

Ο Παπαφλέσσας που ήταν ο κύρια επιφορτισμένος από τα στελέχη της Φιλικής να ξεγειρεί το Μοριά, αυτό ακριβώς το καθολικό αίτημα αντιμετώπισε: πρώτα η Ρωσία.

Στη σύσκεψη των στελεχών της Φιλικής του Μοριά στη Βοστίτσα (Αίγιο) στα τέλη Ιανουαρίου 1821, ο Παπαφλέσσας βεβαίωσε σαν πληρεξούσιος του

Υψηλάντη, ότι πίσω από το κίνημα βρίσκεται ο ίδιος ο τσάρος. Όμως τα λόγια μόνο δεν έφταναν για να πείσουν τους αρχειείς και τους προύχοντες. “Είσαι απατεώνας και εξωλέστατος που οδηγεί το έθνος στην καταστροφή για να πλουτίσεις από τις αρπαγές”, του απάντησε ο Παλαιών Πατρών Γερμανός. “Τα λόγια σου είναι άστατα, ιδιοτελή και σχεδόν μπερμπάντικα κι αν στηριχθούμε σ’ αυτά παίρνουμε το έθνος στο λαιμό μας”, συμπλήρωσε ο Ανδρέας Ζαίμης.

Κάθετα αντίθετους βρήκε ο Παπαφλέσσας και τους Δελιγιανναίους στα Λαγκάδια. “Τον είπομεν, γράφει ο Καννέλος Δελιγιάννης, ότι ημείς με τους εδικούς σου λόγους και με του Υψηλάντη τα ονειροπολήματα και με τας ξηράς και ανυπότακτους υποσχέσεις δεν είμεθα ανόητοι, μήτε απελπισμένοι να καταστρέψωμεν την πατρίδα μας”.

Αυτό ακριβώς το κλίμα, που συνάντησε ο Παπαφλέσσας στο Μοριά ήταν ήδη γνωστό στον Τσάρο και τον Καποδίστρια και το έλαβαν σοβαρά υπόψη στο σχεδιασμό τους. Η Ρωσία δεν είχε σκοπό να επαναλάβει τα Ορλοφικά σε μια εποχή που είχε απέναντι της μια Ευρώπη σύμμαχο της Πύλης.

Η Ελλάδα θα ξεσηκωνόταν μόνο όταν έβλεπε πως η Ρωσία σήκωνε τα όπλα κατά των Οθωμανών. Στο βαθμό που αυτό δεν ήταν δυνατόν να συμβεί, χωρίς να υπάρχουν οι κατάλληλες διεθνείς προϋποθέσεις, η Ελλάδα έπρεπε να ξεσηκωθεί νομίζοντας ότι η Ρωσία σήκωνε τα όπλα. Όταν θα συνειδητοποιούσαν οι εξεγερμένοι στην Ελλάδα την αυταπάτη τους, θα ήταν πλέον αργά και τα χέρια τους βουτηγμένα στο αίμα.

Το κίνημα του Υψηλάντη στη Μολδοβλαχία, ήταν μια εντυπωσιακή ρώσικη κίνηση. Το γεγονός ότι η “ελληνική επανάσταση” κηρύχθηκε δίπλα στα ρωσικά σύνορα υπό τα όμματα σχεδόν του ρωσικού στρατού, ότι ηγείτο αυτής ο στρατηγός υπασιπιστής του τσάρου, ότι οι ρώσοι αξιωματικοί διευκόλυναν με κάθε τρόπο τη διέλευση πάσης εθνότητας μισθοφόρων από τη Βεσσαραβία στις ηγεμονίες, ότι βρέθηκαν τόσα όπλα

για να εξοπλιστούν 13.000 άνδρες (μαζί με αυτούς του Βλαντιμνρέσκου) και τόσα χρήματα για τη μισθοδοσία τους, έκανε όλο τον κόσμο να πιστέψει ότι το επόμενο βήμα ήταν η κήρυξη από τον τσάρο του πολέμου κατά της Πύλης.

Αυτό ακριβώς πίστεψε ο σουλτάνος και άρχισε να σκέφτεται την υπεράσπιση πια της πρωτεύουσας του, αυτό ο Αλή Πασάς των Ιωαννίνων που συνέχισε να αντιστέκεται με υψηλό ηθικό, αυτό και ο λαός στην Ελλάδα που ωθούμενος από τους Φιλικούς ξεσηκώθηκε.

Το κίνημα στις ηγεμονίες ήταν ένας θεαματικός αντιπερισπασμός της Ρωσίας. Τη στιγμή που όλα τα μάτια ήταν στραμμένα στη Μολδοβλαχία, η Φιλική είχε αθόρυβα βάλει φωτιά στην Ελλάδα.

Η ταχύτητα μετάδοσης των ειδήσεων, το πόσο δηλαδή γρήγορα μπορούσες να μάθεις τα νέα την εποχή εκείνη, είναι ένας σημαντικός παράγοντας για να καταλάβουμε τι ήξερε ο κόσμος κάθε στιγμή. Ο άλλος παράγοντας ήταν ο απόλυτος σχεδόν αναλφαβητισμός που επικρατούσε στα Βαλκάνια. Οι ειδήσεις μες’ στο λαό μεταδιδόταν προφορικά, αργά και διαστρεβλωμένα.

Από το Βουκουρέστι μέχρι την Πάτρα ένα έγγραφο χρειαζόταν περίπου 15 – 20 ημέρες για να φτάσει στον προορισμό του. Οι πολιτικά ενδιαφερόμενοι εγγράμματοι στο Μοριά, ανεξαρτήτως στρατοπέδου, έμαθαν επομένως μεταξύ 9 και 14 Μαρτίου, ότι ο Υψηλάντης πέρασε τον Προύθο.

Η αποκήρυξη του Υψηλάντη από τον Τσάρο γίνεται γνωστή στη Μολδαβία στις 28 Μαρτίου. Οι εγγράμματοι ενδιαφερόμενοι στο Μοριά θα μπορούσαν να την πληροφορηθούν από τα μέσα Απριλίου και έπειτα. Τότε όμως είναι πλέον αργά: Μοριάς, Ρούμελη και νησιά έχουν ξεσηκωθεί σχεδόν στο σύνολο τους.

Πέρα από αυτό, η Φιλική είχε στήσει στην Ελλάδα ένα φοβερό μηχανισμό παραπληροφόρησης. Ιδού ορισμένα παραδείγματα:

Σύμφωνα με τον Φραντζή στις 21 Μαρτίου ο Παπαφλέσσας ανακοινώνει ότι “εγέμισε η Μάνη και το Μαραθονήσι από καράβια” (:ρώσικα), στις δε 25 Μαρ-

τίου ότι *“πυρπολείται ο σουλτανικός στόλος, ότι δίδεται πυρ εις όλην την Κωνσταντινούπολιν, ότι φονεύεται ο σουλτάνος”*.

Ένας διαδοσίας, σύμφωνα πάντα με το Φραντζή, *“πληροφορεί”* με ενθουσιασμό στους εξεγερμένους της Αρκαδιάς (Κυπαρισσίας), στα τέλη Μαρτίου, ότι είδε με τα μάτια του στην Καλαμάτα να αράζουν 80 καράβια (: ρώσικα) με 20.000 άνδρες οι οποίοι ξεφόρτωσαν και γέμισαν τέσσερα σπίτια άρματα και κανόνια.

Ο Βάμβας αναγγέλλει τον Ιούλιο στους Κουντουριωταίους: *“πρέπει να μάθετε ότι η Ρωσία εκήρυξε τον πόλεμο κατά του τυράννου και ότι συμμαχεί με ημάς. Ο κύριος Μυλωνάς, ο ρώσος κόνσουλς της Χίου, μας έφερε την χαροποιάν ταύτην αγγελίαν”*.

Ο Φιλήμονας γράφει πως ο Γ. Βαρνακιώτης λέει στους Ρουμελιώτες πως *“ο αρχηγός του Γένους μας πρίγκιψ Υψηλάντης κυρίευσε την Αδριανέ (:Αδριανούπολη) με το πυρ και τη μάχαιραν, και εντός ολίγου εμβάινει και εις αυτήν την Κωνσταντινούπολιν”*. Και ο Βαρνακιώτης τα λέει αυτά όταν ο Υψηλάντης είναι ήδη αιχμάλωτος των Αυστριακών στο φρούριο του Μούγκατς.

Ο Κολοκοτρώνης στην Αλωνίσταινα *“πληροφορεί”* στους άντρες του πως *“οι Ρούσσοι επήρανε την Ενδρενέ (:Αδριανούπολη) και έως τώρα θα επήρανε και την Πόλιν και μας στέλνουν αρχηγόν εδώ με χρήματα, με μπαγιονέτες δέκα χιλιάδων και με πολεμοφόδια και όπλα”*.

Ο Αλ. Κριεζής διηγείται πως έμαθαν την *“πτώση”* της Πόλης: *“Αγροικούμεν έξω εις το Τρίκερι πυροβολισμούς και κανονιοβολισμούς. Στέλλω άνθρωπόν μου έξω με τη λέμβον να ιδή τι τρέχει και επέστρεψεν ευθύς και φωνάζει: “Τα συχαρίκια!”. Ανέβη εις το κατάστρωμα και μοι λέγει ότι ήλθε γράμμα από το (Άγιον) Όρος γράφοντας ότι εις τας 2 Μαΐου επάρθη η Κωνσταντινούπολις! Ηρχίσαμεν και εκανοβολήσαμεν και ημείς περίπου 30 κανόνια, εκαθήσαμεν εις την τράπεζαν, εφάγαμεν ευθυμούντες και ήμεθα όλοι χαρές”*.

Η *“αποκήρυξη”* επομένως του Υψηλάντη, σε τίποτα δεν επηρέασε την πορεία της εξέγερσης στην Ελλάδα.

Ο αντιπερισπασμός της Μολδοβλαχίας εξανάγκασε τα οθωμανικά στρατεύματα να μάχονται εκεί έως τα τέλη Αυγούστου, αντί να κατέλθουν στο νότο για να αντιμετωπίσουν τους ξεσηκωμένους στο νότο.

Η *“αποκήρυξη”* του Υψηλάντη δεν ήταν τακτικός ελιγμός αλλά μια προσχεδιασμένη κίνηση ματ της ρώσικης διπλωματίας στη διεθνή σκακιέρα, η οποία απενοχοποίησε με θεαματικό τρόπο τη Ρωσία σχετικά με την κατηγορία της άμεσης εμπλοκής της στα γεγονότα.

Ενώ η Ρωσία είχε πετύχει το στόχο της, την εξέγερση στην Ελλάδα, η δύση αγαλλίαζε για την *“αποκήρυξη”* του Υψηλάντη και συνέχιζε το μακάριο ύπνο της.

Τη στιγμή που ο τσάρος και ο Καποδίστριας είχαν ρίξει στάχτη στα μάτια όλης της Ευρώπης, ο Μέττερνιχ, ο πατριάρχης δυτικής διπλωματίας, πιστεύοντας πως εξανάγκασε τον Αλέξανδρο Α΄ να αποκηρύξει τον Υψηλάντη, έγραφε τυφλωμένος στο ημερολόγιο του: *“Ο Αλέξανδρος είναι πιότερο παιδί απ’ όλα τα παιδιά του κόσμου. Όσο για τον Καποδίστρια είναι πια νεκρός. Δε φοβάμαι τους νεκρούς ούτε τα φαντάσματα”*.

Απαιτώντας την *“αποκήρυξη”*, ο Μέττερνιχ κατάπινε το ρώσικο δόλωμα. Το *“μικρότερο παιδί του κόσμου”* είχε θριαμβευτικά εξαπατήσει το *“σοφό”* γέροντα διπλωμάτη, ο δε *“νεκρός”* Καποδίστριας ήταν ήδη υποψήφιος κυβερνήτης του προσχεδιασμένου και ήδη εκκολαπτόμενου *“ελληνικού κράτους”*.

Ο Υψηλάντης, οδηγούμενος εν αγνοία του, σε μία προαποφασισμένη και αναπόφευκτη για την ευόδωση της ρώσικης πολιτικής θυσία, είχε προσφέρει τη μέγιστη υπηρεσία στον τσάρο και τον Καποδίστρια.

Η ρώσικη διπλωματία περνούσε τώρα στο δεύτερο σκέλος του σχεδίου της για το '21. Ποιο ήταν αυτό; Το υπονοεί ο Καποδίστριας σε δύο επιστολές του.

Η πρώτη απευθύνεται προς την Ρωξάνδρα Έντλινγκ, στις 26 Μαρτίου 1820, δώδεκα μόλις μέρες μετά την επίσημη *“αποκήρυξη”*: *“Εμείς δεν επιδοκιμάζουμε το γεγονός της επανάστασεως, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα τηρήσουμε λιγότερο την αυστηρή ουδετερότητα,*

εκτός αν χρειαστεί η ψυχική παρέμβαση της Ρωσίας για να προστατεύσουμε τους Έλληνες από την εκδίκηση των Τούρκων”.

Η δεύτερη επιστολή προς τον απόλυτα έμπιστό του μητροπολίτη Ιγνάτιο, στις 17 Ιουλίου, είναι περισσότερο αποκαλυπτική: *“η επέμβαση της Ρωσίας θα γίνει όχι για να υποστηρίξει τους Έλληνες επαναστάτες, αλλά για ν’ αναγκάσει την Πύλη να σταματήσει τις ασυμβίβαστες με την ειρήνη αναταραχές που δημιουργεί με τις καταστροφές και τους φόνους σε βάρος των χριστιανών”*.

Η Ρωσία δεν είχε σκοπό να το παίξει *“ουδέτερη”* περισσότερο από ότι χρειαζόταν. Και αυτό που χρειαζόταν ήταν να αρχίσουν οι σφαγές των χριστιανών. Περιορισμένες σφαγές θα της επέτρεπαν μια περιορισμένη διπλωματική αντιοθωμανική αντεπίθεση. Γενικευμένες σφαγές θα της άνοιγαν το δρόμο για να περάσει στο επιθυμητό: από την κριτική των λόγων στην κριτική των όπλων.

Σύμφωνα με το ρώσικο σχέδιο έπρεπε η κοινή γνώμη της Δύσης να πιέσει τις ευρωπαϊκές Κυβερνήσεις να παρέμβουν υπέρ των εξεγερμένων χριστιανών. Και αυτή η κοινή γνώμη θα έπραττε τούτο μόνο στο βαθμό που βρισκόταν μπροστά σε γενικευμένες σφαγές του χριστιανικού πληθυσμού.

Ο σουλτάνος Μαχμούτ Β΄ ήταν ωστόσο ευφυής πολιτικός και δύσκολα θα διολίσθαινε σε πολιτικές γενοκτονίας κατά των χριστιανών υπηκόων του. Έπρεπε λοιπόν να εξαναγκαστεί να ανεχθεί μια λογική αντιποίνων, μια εκδίκηση αίματος εις βάρος των χριστιανών. Και αυτό θα μπορούσε να συμβεί μόνο εάν το πρόγραμμα των εξεγερμένων ήταν η εξόντωση των μουσουλμάνων της Ελλάδας. Κι αυτό ακριβώς ήταν το πρόγραμμά τους, όπως σύντομα φάνηκε.

Η γενοκτονία των μουσουλμάνων θα οδηγούσε στην ισλαμική απάντηση, στη γενοκτονία των χριστιανών, που θα επέτρεπε στο ρώσικο στρατό να προχωρήσει σε ιερό πόλεμο εναντίον της Πύλης με τις ευλογίες της χριστιανικής Δύσης.

Οι πρώτες σφαγές του μουσουλμανικού πληθυσμού στην Ελλάδα οδηγούν αναπόφευκτα

στα πρώτα αντίποινα, σε σφαγιασμό Ρωμιών της Κωνσταντινούπολης, όχι μόνο επωνύμων και υπόπτων συμμετοχής στην εξέγερση, όπως του πατριάρχη Γρηγόριου Ε΄ και ορισμένων αρχόντων Φαναριωτών, αλλά και πολλών ανωνύμων αθώων.

Και τότε η Ρωσία, πριν αλέκτωρ λαλήσει τρεις, δείχνει το πραγματικό πρόσωπό της.

Από την εισβολή του Υψηλάντη στη Μολδοβλαχία, πέρασαν 67 μέρες μέχρι να επιτρέψει ο τσάρος στα οθωμανικά στρατεύματα να εισέλθουν σε αυτές. Χρειάστηκαν όμως μόνο 63 μέρες από την αποκήρυξη του Υψηλάντη και 47 μέρες από την είσοδο των Οθωμανών στις ηγεμονίες, για να συντάξει ο Καποδίστριας, εκμεταλλευόμενος τα πρώτα κατά των Ρωμιών αντίποινα, τελεσίγραφο προς το σουλτάνο, με το οποίο ουσιαστικά βάπτιζε τους στασιαστές *“επαναστάτες”* και δήλωνε πως η Ρωσία *“συμφώνως με όλον τον χριστιανισμόν”* δεν θα εγκατέλειπε στην εκδίκηση του τυφλού ισλαμικού φανατισμού *“τους κατά θρησκείαν αδελφούς αυτής”*. Το τελεσίγραφο επιδίδει στην Πύλη ο ρώσος πρεσβευτής Στρογκάνοφ, για την τότε συμπεριφορά του οποίου, ο οθωμανός υπουργός των Εξωτερικών Ρεϊζ Εφέντης έλεγε χαρακτηριστικά πως *“αν αποφασίζαμε να συρθούμε ως το Μπουγιουκντερέ (εκεί που βρισκόταν η ρώσικη πρεσβεία) για να ζητήσουμε συγγνώμη, ο Στρογκάνοφ θα απαιτήσει να πάμε με τα χέρια κάτω και τα πόδια πάνω”*.

Το τελεσίγραφο όριζε οκταήμερη προθεσμία στο σουλτάνο για να συμμορφωθεί με τις ρώσικες αξιώσεις. Η απάντηση του σουλτάνου δεν παρελήφθη από το Στρογκάνοφ γιατί καθυστέρησε μία μέρα να επιδοθεί. Στις 14 Ιουλίου ο Στρογκάνοφ μαζί με όλο το προσωπικό της ρώσικης πρεσβείας αναχωρεί με πλοίο από την Κωνσταντινούπολη. Οι ρωσο-τουρκικές διπλωματικές σχέσεις διακόπτονται και ο τσάρος ενισχύει τη ρώσικη στρατιά της Βεσσαραβίας, ανεβάζοντας τον αριθμό των ενόπλων στους 180.000 άντρες.

Το ρώσικο δέος πρόβαλε τώρα στις πραγματικές διαστάσεις του.

